

СРЕД ПЯСЪЦИТЕ НА САРКАНИЯ

Светослав Александров

СВЕТОСЛАВ АЛЕКСАНДРОВ
СРЕД ПЯСЪЦИТЕ НА
САРКАНИЯ

chitanka.info

Духовниците на Валия често твърдят, че пророчествата имат смисъл само за вяращите, защото неверниците никога не биха ги разбрали. Ами ако нямаш вяра, но въпреки всичко си въвличен в тяхното изпълнение? Нима съдбата се е подиграла с теб, защото си открил Свещен предмет, за който Светлия пророк отдавна е пророкувал намирането му? Що вещае то за теб самия? А за бъдещето, в което самият ти не вярваш?

Добре дошли във фантастичния свят на Саркания, в който митологичното се сблъсква с рационалното, футуристичното — с настоящето, а божественото — с диaboличното. Никой не може да каже със сигурност какъв ще е изходът, но едно е ясно — светът на хора, тарзийци и Исполини предстои да бъде променен...

На Тая и Крейг,
които погледнаха на мен отвъд това, което съм,
на проф. Джон Ленокс, който погледна на света отвъд
това, което е...

Карта на Саркания

Евелин трепна, след което веднага изтича и се скри зад близките шубраци. Остана там, докато видя виновника — малко оранжево гущерче, което тихо шумолеше сред листата.

Момичето въздъхна леко от успокоение. Преди време тарзийците бяха истинска напаст и редовно щурмуваха западните граници, но през последните една-две години не бяха забелязвани нови атаки и всички се надяваха, че така ще бъде и занапред. Заради предпазливост повечето жители на Западна Валя носеха оръжие със себе си и Евелин не правеше изключение. Тя усещаше своята дълга кама, затъкната в пояса ѝ, която точно в този момент ѝ причиняваше страшно неудобство, защото се беше наклонила под някакъв ъгъл и дръжката се беше забила в корема. Мисълта за хладното оръжие вдъхваше сигурност на девойката, въпреки че никога не ѝ се беше налагало да го използва в бой, дори и срещу животно.

Слънцето бавно клонеше към Запад, без да бърза да се сгуши зад мержелеещите се в далечината хълмове на Червените земи. Евелин се укори мислено за проявения страх. Признаците за нашествие щяха да са твърде явни. Най-малкото щеше да се вдигне прах, който да бъде забелязан от часовете и те щяха да алармират Църковните настоятели, които веднага биха забили камбаните. След като осъзна очевидната истина, девойката пресметна наум колко време остава до края на деня и се намръщи.

Евелин мразеше работата си. Условиата във Валя бяха сурови и всеки бе длъжен да работи, за да изкарва прехрана на себе си и близките си, но малко са професиите, които бихме могли да опишем като престижни. Мъжете с усет към духовното ставаха свещеници, а най-добрите свещеници се стремяха към епископски сан, което практически бе равносилно на управленска позиция. Грамотните и с уклон към знанието валийци работеха в корпуса на Селекторите и създаваха нови сортове семена и културни растения. Специален отряд се мъчеше да ограничава настъплението на пясъците на Южната пустош. И ако бихме могли да приемем свещеничеството за специално призвание, то тези, които не успяваха да станат Селектори или не влизаха в Отряда за борба с Пустошта нямаха богат избор — обикновено работеха изнурителна работа на нивата. Евелин не правеше дори и това, защото се оказва, че тежкият полски труд не е по

крехките ѝ сили. Затова започна да се занимава с крайно нетипичното за едно момиче занимание — да лови риба. И тя се срамуваше от това.

Но баща ѝ, брат ѝ и по-малката ѝ сестра никога не бяха дали повод за този срам, нито пък бяха показвали, че самите те се чувстват неудобно от това, с което Евелин се занимаваше. Неведнъж бе усещала погледите на облекчение, когато се прибираше у дома си с пълна кошница с риба и по това разбираше, че е спасила семейството си от поредната гладна вечер. Работата на девойката не беше особено натоварваща, нито бе съпътствана от кой знае какви неудобства, като се изключи отвратителната рибна миризма. Евелин просто трябваше да залага и прибира малките капани (продълговати мрежички с примка) от бавнотечащото корито на безименната река, която се намираще на 3–4 километра от дома ѝ в Червен край. После събираше рибата в кошница. След тези простички занимания оставаше доста свободно време и възможности за отдих, други забавления и дори срещи с работещите в околните ниви нейни приятелки. И въпреки всичко, Евелин не беше доволна. Непрекъснато се гневеше на себе си, че не е достатъчно добра. Често си припомняше с горчивина, че брат ѝ Алан беше преминал успешно изпитите в Отдела за борба с Пустошта а по-малката ѝ сестра Линда беше приета на работа сред Селекторите. А Евелин — просто обикновена рибарка, която вършеше тази работа от неумение да прави нищо друго.

Рандал, бащата на семейството, успокояваше девойката и я уверяваше, че няма срамна работа в този свят. „Не забравяй, че всички можем да бъдем полезни за бъдещето на Валия, независимо от това какво вършим“, твърдеше той. Момичето приемаше думите му през сълзи, но успокоенията и увещанията не ѝ помагаша да се почувства по-добре. Евелин все пак беше благодарна на баща си и считаше, че той е истинско съкровище. Мнозина нейни приятелки ѝ биха завидяли — не толкова строг и не толкова фанатичен, макар да беше редовен на църковните служби.

Евелин потисна мрачните си мисли и се отправи надолу по течението на реката. Днес тя бе решила да заложи част от мрежичките в морето. Морето, иначе наричано от църковниците Тристранното море, беше спокойно през голяма част от времето и понякога рибата се събираше досами брега.

Вретеновидните морски риби бяха плашливи и само изчакваха човек да се приближи, за да се спуснат някъде навътре. Затова решението да хвърлиш пет от общо петнадесет мрежички в морето винаги означаваше да рискуваш да се върнеш с по-малко улов. Но морските риби бяха по-вкусни, за разлика от речните не миришеха натрапчиво на тиня и всички във Валя ги предпочитаха. Тъй че Евелин не се притесняваше да ловува в морето и никой не я укоряваше, ако решише да се върне със зле напълнена кошница, но с няколко морски риби. Стига, разбира се, останалата храна да не бе на свършване.

Неприятната гледка на появилите се вълни подразни Евелин и тя осъзна, че днешният улов се очертаваше да е лош. Реши да не изчаква повече, както би направила при по-хубави обстоятелства и започна да изтегля мрежичките. Както очакваше, в първата нямаше нищо. Вече поизнервена, започна да тегли втората, но по лекотата на издърпване разбра, че и тя е празна.

Третата обаче натежа. Евелин не вложи големи надежди, защото знаеше, че в капана може просто да са попаднали водорасли. Но когато го изтегли, момичето беше сразено. Нямаше риба, но това, което бе попаднало в мрежичката, не беше водорасло.

Удивената Евелин държеше в ръцете си сребрист диск, голям колкото човешка длан и дебел колкото палец. Впечатлена от непознатата находка, момичето започна да я заглежда съсредоточено в опит да разбере предназначението ѝ. „Не е точно кръгъл този диск“, помисли си девойката. „Има две вдлъбнатини от едната и от другата страна, разположени точно една срещу друга“. Евелин обърна диска от другата страна и насмалко да го изтърве — толкова силна бе изненадата. На него бяха изобразени две фигурки — извезан с непознати символи нож и красиво изваян ключ.

„Нима това е възможно?“, прошепна Евелин полугласно. „Нима Бог наистина ме изпитва за моите съмнения?“

Всички хора знаеха за Свещените предания, но Евелин никога не допускаше, че някой ден може да види някой от загубените Свещени предмети, не просто да го докосне!

Видът и особеностите на предмета напълно съвпадаха с описанията, които се приписваха на Талисмана на спокойствието. Един от предметите, за който е пророкувал Светлия пророк.

Евелин не помнеше как се бе прибрала предната вечер. Машинално беше сгънала празните мрежи от морето, машинално беше събрала улова от рекичката, машинално беше тръгнала към къщата си. Девойката бе решила да скъта талисмана в малка хралупа, високо разположена на едно дърво край реката (беше сигурна, че само тя знае за скришното местенце). Здравият разум изискваше тя да се прибере с талисмана незабавно и да го предаде на Църковните власти, но вътрешно нещо я спря и Евелин реши първо да почака. Поне до понеделник, когато щеше да се върне обратно край реката и да разгледа находката по-подробно.

Най-накрая неделята дойде — единственият ден, в който девойката можеше да почива. Неписаните правила изискваха всеки да присъства редовно на службите на Тристранната църква — нещо, за което не в последно време не следеше чак толкова стриктно. Обществото на Валия през последните години бе станало по-либерално, макар че по високите етажи на Църквата все още властваха преди всичко закостенели фанатици, които си имаха своите последователи навсякъде. Евелин присъстваше с баща си само в началото на службите, но по-късно, когато храмът се пълнеше с хора, все намираще начин да се измъкне бързо.

Рандал знаеше затова, но никога не държеше сметка за поведението на дъщеря си. Той не би си позволил да я накаже, за разлика от някои други по-фанатизирани бащи, които дори си позволяваха да искат разрешение от Свещенството, за да изобличават и назидават децата си публично в Църквата...

Днес щеше да е дори по-лесно за Евелин да се измъкне. Тя и баща ѝ Рандал (Алан и Линда по това време дежуряха край Южната пустош) по стар навик пътуваха за Албор веднъж месечно — най-големият град във Валия и нейна столица. Днешният ден беше точно такъв. Албор беше претъпкан с хора, които живееха в нетипични за останалите валийски селища многоетажни постройки. Евелин обичаше да се среща тайно с алборските си приятелки и да се разхожда с тях далече от храма. Виждайки коя от тях присъства на служба, тя ѝ намигаше конспиративно, след което момичетата тактично се изнасяха една след друга и се срещаха в нечий дом. Понякога Евелин се укоряваше вътрешно, че не е толкова

последователна в религиозните практики, но обикновено се успокояваше с факта, че всички млади го правят.

Не че не беше вярваща. Дълбоко в себе си тя чувстваше, че проповедите за Тристранния Бог са истинни. Просто не намираще смисъл да стои всяка неделя да слуша все едни и същи поучения, псалми и религиозни стихове, които всеки човек знаеше от малък. Освен това тя се съмняваше в някои от поученията, но за това ще стане дума по-късно в нашия разказ. Засега е достатъчно да сте наясно, че в тази въпросна сутрин Евелин почти бе забравила за диска и се остави да бъде погълната от ежедневните подготовки преди отпътуването. Неделните сутрини обикновено започваха така — Евелин ставаше рано, обличаше дрехите си и отиваше в големия хол на къщата, където баща ѝ вече я чакаше. Така беше и днес.

— Добро утро на моята прекрасна дъщеричка — каза баща ѝ по навик.

— Добро утро на моето татенце — отвърна тя със същата закачлива интонация.

Бяха сплотено семейство. Рандал беше загубил съпругата си преди дълги години, при трудова злополука. Бяха му казали, че е станал инцидент с една от двете древни машини, по време на работата на нивите. Машината тръгнала неочаквано и прегазила жена му, като я влачила в продължение на десетки метри, преди да спре завинаги и вече никога да не проработи отново. Така и никой не разбрал как тъй античната машина, за която се вярваше, че обслужвала самостоятелно, без човек, който да я управлява, нивите на Валия от древните и славни времена, преди идването на Мрачния пророк, изведнъж поела неконтролируемо, прегазвайки неколцина от работниците, сред тях и вярната съпруга на Рандал. След трагедията Евелин беше станала любимка на баща си и той непрекъснато се стараеше да ѝ угоди. Сам купуваше дрънкулки от пазара на жените, заради което околните често се шегуваха с него. Разбира се, говореше ѝ умалително, като всеки разнежен беща. Никога не коментираше в отрицателен смисъл работата на дъщеря си, но вътрешно беше спокоен, защото рибарството бе сред най-безопасните занимания, които можеха да се вършат във Валия.

Рандал и Евелин закусиха набързо овесена каша, след което девойката отиде в съседната стая да се разкраси. Бащата излезе навън

и се запъти към обора, за да впрегне слабите кончета в каручката. Трябваше да побързат. Слънцето бързо се издигаше и ако не съумееха да тръгнат преди момента, в който сенките навън започваха да се смаляват, можеха да не успеят да се вредят за място в алборските конюшни. Но цялата подготовка беше свършена в разумно време. Скоро возилото бе подготвено за път и то се затътри по тесния земен път, отправяйки се по посока към Албор. Докато пътуваха момичето гледаше ту напред, към лъкатушешката пътека, ту назад към смаляващия се Червен край със схлупени къщурки и покриви от каменни плочки, ту надясно, в посока нивите, които разделяха пътя от крайречния регион. Някъде там, сред далечните крайречни дървета, се намираше това дърво, което пазеше нейната тайна...

Албор е красив град. Всички населени места във Валя се описваха като градове, градчета и селища, но въпреки това Албор беше единственото място, което с достойнство можеше да се нарече град. Даже Тирий, за който се говореше че е най-голям по площ и население, не можеше да се мери с неговото величие. Освен многоетажните постройки, Албор беше единственият град с просторен център, огромни сводове и арки, извезани с непознати писмена и фигурки, които явно нямаха друга функция, освен да придават допълнителна красота. Тъй като човек очевидно не можеше да построи такива красоти, логично беше да се приеме, че градът е създаден от самото сътворение като подарък от самия Тристранен Бог (дори Светлият пророк не би могъл да сътвори такова чудо). Алборската катедрала в сърцевината на града беше прекрасна, с искрящи на слънчева светлина златисти куполи, цветни прозорци и изкусен стъклопис. Непосредствено срещу катедралата се намираше и единственият във Валя часовник, разположен във висока кула, около която непрекъснато кръжаха пъстрокрили птици. Евелин винаги му се възхищаваше, колчем пристигаше тук. Никога не разбираше защо е удобно да се раздели денонощието на 24 равномерни части във времето и предпочиташе да се ориентира по Слънцето и двете луни, но явно алборци използваша и даже предпочитаха тази система.

Дори и местните жители обаче не можеха да предположат колко много се е изменил Албор през вековете, при това не към добро. На никого не правеше впечатление градския упадък, рушащите се сгради и понякога опасно падащата мазилка от тях. Вероятно това се дължеше на факта, че Църквата упорито назначаваше хора, които старателно почистваха града и премахваха много от нередностите. На коне и каруци не беше позволено да навлизат вътре и всички хора се придвижваха пеша, независимо от огромните разстояния, само и само за да не замърсяват поддържаните улици. Алборските конюшни бяха разположени отвън. Очевидно бяха построени в нечия по-късна епоха, защото макар и широки и просторни, все пак бяха едноетажни, без мраморни покриви, покрити със стандартна настилка от плочки. Те служеха едновременно за паркинг на каручките и за помещение на пристигащите коне. И за място на спорове между подранилите и закъснелите, които не можеха да си намерят удобно място за настаняване на возилата.

Рандал и Евелин безпрепятствено преминаха през настаняването и се отправиха пешком към вътрешността на Албор. Бащата бе в отлично настроение и от време на време правеше коментари за хубавото време, колкото да се намира на приказка, или кроеше краткосрочни планове, за да зарадва дъщеря си.

— Есента, ако Бог позволи, ще те доведе пак тук, но за цял един месец. Ще помоля леля ти Арина да те приюти за известно време, за да се нагледаш и ти на красоти. Ще се справим през това време с прехраната. Батко ти ще се е върнал и ще помага с рибата, а ти ще можеш да си починеш. Нали?

Арина, сестрата на Рандал, още от малка се бе оженила за богат алборец и обичаше да кани гости. Евелин също обожаваше компанията ѝ, но никога не беше престоявала дълго у тях. Ентусиазирано се съгласи с баща си, докато двамата бавно крачеха по бежовите и облицовани с многоъгълни плочки тротоари.

Никой от двамата нямаше и представа, че това нямаше да се случи и скоро щяха да настъпят преломни събития не само за семейството на Евелин, но и за бъдещето на Валия.

Архиепископ Геофрей крачеше нервно в управленската зала, която представляваше едно от горните помещения на катедралата. Предстоеше да пристигнат епископите от цялата страна, които щяха да се настанят на пейките в дясната ложа. Другите две ложи, лявата и горната, стояха празни, откакто Геофрей се помнеше. Всъщност те винаги са били празни през последните няколкостотин години. Древните църковни правила определяли ясно повелята на управление, което, според църковната история, е било еднакво за цяла Саркания преди да се появи Мрачния пророк. В лявата ложа някога са седели представителите на Тарзия. А горната ложа, тази с по-високите и обширни кресла, е била предназначена за Исполините от Сидоней. Епископатът вярваше, че в отдавна отминали хилядолетия това разделение е гарантирало плурализъм и мъдро вземане на решения за целия свят и благоденствието на трите страни.

Но в днешно време, според изключенията, които допускаха църковните канони, валийските власти заседаваха сами. Много столетия бяха минали от пристигането на Мрачния пророк и прекъсването на връзките между страните. Оттогава насам всички заседания се бяха провеждали самостоятелно от представителите на Валия — все пак страната не можеше да съществува без управление. Но вероятно голяма част от епископите вече не се интересуваха нито от каноните, нито от правилата. Те вече бяха започнали да преследват свои собствени егоистични цели, каквито може би в древно време никога е нямало да бъдат одобрявани. Днес Валия управляваше сама себе си и Църковната управа нямаше защо да се заблуждава, че би се съобразила с мнението дори и на мъдрите Исполини.

„Исполини...“, прошепна тихо Геофрей. „Скоро няма да има нужда дори и от спомена за тях. Аз ще успея да изпълня пророчеството и аз ще съм единственият владетел над цяла Саркания, с благословията на Тристранния Бог. Стига планът да проработи“.

Но дали щеше? Втора експедиция се беше провалила толкова близо заветната си цел и провалът влудяваше архиепископа. Предстоеше трета. Ако и третата претърпеше крах, Геофрей, макар и върховен владетел на Валия, много лесно можеше да загуби благоволенieto на Епископата. Засега единственото негово предимство пред останалите духовници бе, че само той беше упълномощен да знае за Великата Тайна, на която исторически

единствените пазители са били архиепископите. Ала никой от предшествениците на Геофрей се бе опитвал да изпълни Великата заръка за Пророчеството.

Вратата се отвори. Двадесетте епископи влязоха. Поклониха се почитателно на Геофрей, целунаха му ръка и застанаха пред местата си в ложата. Както повеляваше традицията, архиепископът отсече:

— Свободни сте да заемете местата си.

Сега вече Съвещанието можеше да започне. Архиепископът започна с речта си.

— Ваши Преосвещения. Няма нужда да споменавам трагичните причини, около които предишните две експедиции завършиха с неуспех. Важното е, че Мое Високопреосвещение — Геофрей повиши тон и премина в трето лице за себе си, както винаги правеше, когато искаше да се самоизтъкне или да спомене нещо важно — е предвидил бъдещето. Убеден съм, че третата експедиция ще успее. И съм убеден, че от нейния успех зависи бъдещето и просперитета на Валия и Албор.

Архиепископ Геофрей поемаше сериозен риск. Ако това, което буквално пророкуваше с тези думи, не се сбъднеше, можеше дори да загуби епископската си титла. Макар и обществото в известна степен вече да беше по-свободомислещо и да отбягваше стриктното спазване на църковните правила, все още никой не се беше осмелил да върви противоположно на тези от тях, които са ясно написани. Архиепископът се считаше за наместник на Тристранния Бог и имаше авторитета да казва пророчества, ако считаше, че е получил нужното боговдъхновение. Но правилникът предвиждаше и неговото заместване в случай на несбъднато пророчество. И освен това беше писано черно на бяло — може да има само един с достъп до Тайното помещение, където се помещаваха свитъците на Великата тайна. Щеше да има нов архиепископ, който да получи достъп до Тайното помещение, но вторият, който вече знаеше тайната, ставаше неудобен. Последствията можеха да се окажат много неприятни — или доживотен затвор в тъмница, или вечно изгнание извън Валия, в Южната пустош или Червените земи, сиреч — равносилно на смърт.

— Ваше Високопреосвещение — поде бавно епископ Джоузеф, управител на Червен край, — осъзнавам, че мисията е от изключително важно значение. Но продължавам да се опасявам, че

неизвестните фактори пред нас са много. Ние не знаем в какво състояние е Пясъчния град. Дори и да го стигнем до него, не знаем къде е Ключът на мъдростта. И освен това, ние имаме нужда от трите Свещени предмети. Два от тези предмети са загубени. Без тях няма как да успеем!

Архиепископ Геофрей почувства как студени капки пот избиват по гърба му. Напоследък епископите бяха станали по-любопитни. А в никакъв случай не трябваше да разбират. Истинската съдба на Втора експедиция не беше ясна на мнозина от тях...

— Ваше Преосвещенство — отговори остро архиепископът, — вие очевидно нямате достатъчно вяра, за да се доверите на картата, нали? Щом градът е нарисован там, значи той съществува. Ключът няма къде да е другаде, освен в местната катедрала. И още нещо — вие май наистина сте маловерник, щом ми задавате такива глупави въпроси. Нали Ключът на мъдростта е носител на мъдрост? Получим ли го, ще имаме достатъчно мъдрост да открием и другите два предмета.

Джоузеф се почувства неловко, тъй като разговорът поде в неприятна нему посока.

— Някакви други възражения? — попита Геофрей с тон, който всъщност показваше, че не иска никакви възражения. И добре че нямаше, защото архиепископът можеше да изгуби търпението си. — Добре. Очаквам от Вас най-достоините кандидати. Препоръчвам ви да избирате сред Селекторите и Отделът за борба с Пустошта. До десет дни искам списък с имената. Подготовка — до лятото най-късно. Достатъчно ясен ли съм?

Широкият молитвен салон на катедралата вече се пълнеше с хора. Както църковният етикет повеляваше, никой не говореше на висок глас. Чуваше се само тихо шумолене и шляпането на обувки върху облицования с плочки под. Като всяко момиче, което е свикнало да живее в малко населено място, Евелин не изпадаше във възторг от пълчищата. Затова, докато изчакваше началото на службата, погледът ѝ непрекъснато се рееше нагоре. Както всички останали, вярваше, че катедралата е построена от самия Тристранен Бог, защото смяташе, че нито един човек не може да сътвори такова великанско помещение. Огромният купол се намираше на невъобразимо разстояние над хората. Стъклописът оцветяваше навлизащите отвън слънчеви лъчи в мистичен отънък, а надвисналите над главите на хората гигантски статуи на някогашни мъдреци, вероятно Сидонейски Исполини, изглеждаха покровителствено. Сякаш цялата обстановка нашепваше: „Бог се грижи за нас“.

„Твърде жалко, че архиепископът ще влезе след малко и ще развали всичко“, помисли си Евелин. Никога не го бе признавала открито, но тя не харесваше Геофрей. Вратата трябваше да олицетворява нещо добро, а нещо в лицето на архиепископа навяваше пошли мисли. Девојката не можеше да определи какво точно не бе наред, но беше сигурна, че нещо наистина не е наред.

Геофрей вече влизаше и заемаше своето място на трона, изваян от мраморизиран бял варовик и украсен със злато. Проповедта скоро щеше да започне...

Преданията, които представляваха и официална история на Валя, бяха добре известни на всеки човек. Записани подробно в Книгата на Светлия Пророк, те разкриваха всичко за миналото на света и чертаеха път за неговото бъдеще.

Преди безброй отдавна потънали в забвение поколения, Тристранния Бог закопнял да създаде свят, който да обича, със създания, за които да се грижи. Така сътворил света Саркания по свой образ и подобие, съответстващ на трите му най-велики след любовта качества: Мъдрост, Сила и Спокойствие. В центъра на Великата пустош той сътворил водата и изваял Тристранното море, чиито три големи залива отделяли три страни. На североизток могъщият Бог създал страната Сидоней. Тя била преобраз на Неговата Мъдрост. Обитавана от Исполините, които живеели много по-дълго от

останалите същества, Сидонея създавала произведения на културата и изкуството и мощни машини, които можели да летят по въздух, да плуват по море, да обработват земята. Повечето от тези машини отдавна са изчезнали.

На северозапад Бог създал Тарзия, в която най-добре се въплътила Неговата Сила. Тарзийците отглеждали животни, които служели за храна на цяла Саркания. Някои животни били затворени в тесни пространства и давали мляко, вълна и други продукти, докато други бродили на свобода из широките равнини. Младите тарзийци тренирали усилено, за да ги ловуват. Преданията в Книгата разказват, че тарзийците били толкова силни, че успявали да повалят много поголеми от тях твари с голи ръце. Но иначе, макар и физически по-силни от хората на Валия, тарзийците били добронамерени и винаги били в готовност да споделят своето гостоприемство с тях.

Най-южната страна била Валия, страната на хората, в нея Тристранния Бог най-добре вложил своя Мир и Спокойствие. В миналото валийците били щастлив народ, който се е занимавал със земеделие. Човек никога не вдигал ръка не просто срещу друг човек, но и срещу животно. Хората се отвращавали от всяка проява на насилие. Тъй като самата Валия и човешката раса са били символ на Мира, цялото управление на Саркания се е координирало оттам. Съвещанията между трите раси — на тарзийците, на Исполините и на хората били провеждани първоначално или в отдавна загубения Пясъчен град, погълнат преди безброй години от Южната пустош, или в Албор. До идването на Мрачния пророк не е имало никакви войни... Едва тогава някои хора се научили да боравят добре с оръжия, а днес ролята на валийското въоръжение се поема от най-добрите представители на Отряда по борба с Пустошта. Иначе и днес повечето от хората са миролюбиви, макар и светът да се е променил.

Поколение след поколение минавали без никакви конфликти. Всички раси живели в хармония, съобразно промисъла на Тристранния Бог, който с любов копнеел за щастието на всички разумни същества. Тарзия и Сидонея търгували безпрепятствено. Някога над северния залив на Тристранното море се е разпростирала митичната Северна равнина със своите тучни и красиви ливади. През нея минавали много пътища и тарзийците и сидонейците често пътували от едната до другата страна. Иначе, тарзийците пътували до Валия по-рядко.

Обикновено единствените тарзийци, които достигали Валя, били тези, които се качвали на Сидонейските кораби. Това е бил и основният начин за връзка между Валя и останалия свят. В района на Северния Нос на страната все още можеха да се видят останките от пристанище „Премъдрост“.

Но една съдбовна нощ жителите на Валя чули пронизително свистене. Много хора изсочили от домовете си и съзряли огромно огнено кълбо, което разсякло нощното небе. Това е бил моментът на пристигането на Небесната кула заедно с Мрачния пророк. Последните Сидонейски посланици които дошли, разказали, че кулата е паднала в близост до техните граници, в Северната равнина. Но с падането над равнината се спуснал страшен мрак, който я сковал и тогава мястото било наречено Северните ледове. Тогава Тарзия била откъсната от света и никой не чул дълго време вест от нея. За сметка на това от Кулата започнали да излизат пълчища неизвестни същества, които нападнали западните граници на Сидоней. За пръв път се споменало името на Мрачния пророк, който искал да наложи своята власт навсякъде. Страховитите му вестоносци прогнозирали за идващия край на познатия свят. Настъпило това, което Валя нарича Страшните времена. С напредването на войната между Сидоней и чуждите нашественици корабите идвали все по-рядко, после съвсем престанали да идват. Валя останала без никакви вести от останалите две страни на Саркания. Църковното настоятелство на страната се опитало да прати посланици на Запад, към Тарзия, през Червените земи, или да търсят път на Изток, около Непристъпните гори, за да стигнат до Сидоней.

Никой с точност не знае каква е била съдбата на тези опити, известно е само, че са завършили с провал. Изолирана от света, без подкрепата на останалите страни, Валя започнала да запада. Избухнали болести и глад. Мнозина измрели. Сивите пясъци на пустошта, които до този момент били приемани просто като естествената граница на Южна Валя, започнали да настъпват агресивно и да заемат мястото на плодородните земи. Никой не може да каже със сигурност колко време продължили Страшните времена. Накрая обаче се родил човек, който останал в историята като Светлия пророк. За пръв път научил хората да създават машини, макар че те никога не станали толкова свършени, колкото Сидонейските.

Познавал всяка една билка и научил неколцина души на Лечителството, които били изпратени да практикуват занаята си в различните региони на Валия. Така смъртните случаи от пагубните болести постепенно секнали. Създал престижната група на Селекторите, които търсели създаването на такива растителни видове, които растат на суха почва, и така ограничили настъпването на Южната пустош. Не на последно място — Светлия пророк пътувал надалече, събирал сведения, проучвал исторически източници, и накрая описал историята на Саркания в своята Книга. Така свършили Страшните времена, но започнали Трудните времена — Валия била спасена, но вече трябвало да се справя сама с всичко отсега нататък.

Освен познания за миналото и практическа помощ за хората, още две неща е дал Светлия пророк. Първото е известно на цяла Валия: Визията за бъдещето. Тристранния Бог наистина притежава цялото всемогъщество да сложи край на тиранията на Мрачния пророк и е можел да го направи в момента на неговото пристигане, но Трудните времена били допуснати от Него, за да могат жителите на Валия да се усъвършенстват и да станат самостоятелни. Преди това ще дойдат много изпитания, неочаквани врагове ще се появят, но и неочаквано спасение ще донесе пълна победа над мрака. Победата ще настъпи, когато в Катедралата на Албор бъдат намерени и събрани на едно място отдавна изгубените Свещени предмети, раздадени в началото на Сътворението на трите държави — Кинжала на силата, Ключа на мъдростта и Талисмана на спокойствието. Тогава самият Тристранен Бог ще слезе от Небето, ще изстреби враговете на Мрачния пророк, ще съживи тези, които са се усъвършенствали достатъчно, и ще претвори света в един нов и съвършен свят, в който съживените ще живеят щастливо, ден и нощ, за вечни векове. Това беше Пророчеството, а стремежът на Църквата да си възвърне предметите беше известно като Великата заръка.

Второто нещо, което е дал Светлия пророк, е Великата тайна. Но тя е известна само на архиепископа и се предава на всеки следващ такъв. За нея обикновените жители на Валия правеха само догадки. Знаеше се само, че трябва да остане скрита от хората до изпълнението на Пророчеството. Мнозина вярваха, че Тристранния Бог е предвидил такива велики промисли и чудеса за всеки един, който ще бъде

съживен отново, че те не биха могли да бъдат схванати от човешкия ум преди претворяването.

Днешната проповед се оказа футуристична и това напомни на Евелин за странната ѝ вчерашна разходка. Девојката се разстрои. Тя преминаваше през един от странните парадокси на религиозността — хем не харесваше Геофрей, хем кога то той проповядваше, се чувстваше избличена. Често се случваше да има усещането по време на служба, че духовниците винаги намират начин да засегнат най-нежните струни в човешката душа и същевременно да дълбаят надълбоко в съзнанието — толкова надълбоко, че сякаш взимаха всички чувствителни елементи на най-съкровените мисли, мечти, чувства, след което ги разбиваха на пух и прах и ги пренареждаха по някакъв техен си начин за възприемане на света. С проповедите на архиепископа се случваше по-рядко, но днес стана точно така. Защото едно от нещата, в които Евелин се съмняваше, бе Визията за бъдещето. Да вярваш в останалите поучения беше толкова лесно! Че Тристранния Бог беше любящ, тя го виждаше — семейството ѝ я обичаше и нямаше логика да не е така, ако любовта не беше сътворена от самия Него. Миналото също не подлежеше на съмнения. Двете селскостопански машини (една от които се беше повредила и убила майка ѝ) бяха определяни за Сидонейски и Евелин нямаше основание да се съмнява, защото те бяха твърде различни от всички останали. Машината, която все още работеше, не се придвижваше с животинска тяга, някак си черпеше енергия от Слънцето (това се знаеше, защото не работеше ефективно в облачни дни и през нощта) и всичко това свидетелстваше за невероятен творчески гений. За нещастие, Евелин беше виждала и тарзиец — по време на едно от нашествията, докато беше малка. Спомняше си много добре нетипично косматите му крака, неестествено изкривените вежди и орлов нос. Това беше достатъчно доказателство за потвърждение на поучението, че човеците не са единствените жители на Саркания.

Но бъдещето? Бъдещето беше нещо непредсказуемо, нещо съвсем различно. Кой можеше да потвърди със сигурност, че Свещените предмети ще бъдат намерени? Или поне така Евелин мислеше, докато...

Един поглед се прикова в нея. Девојката бе благодарна на случая, че ще успее да се измъкне и ще се отърси от мислите си. „Позивът“ с намигването този път беше изпратен от нейната приятелка от детството Ванора, която беше сестра на епископ Джоузеф от

тяхното селище Червен край. Евелин не се учуди, че тя е тук, Ванора беше споменала, че напоследък брат ѝ пътува често до Албор, защото църковните Съвещения са зачестили по някакви неясни причини. Джоузеф не говореше затова много, но Евелин знаеше добре от приятелката си, че той споделя същите усещания за Геофрей (макар че такова нещо никога не можеше да се признае публично).

Пет минути по-късно и двете момичета тичаха по каменистите улици в един от по-крайните квартали. Лицето на Ванора сияеше. Очевидно имаше нещо да сподели.

— Миличката ми приятелка, ако знаеше колко ми липсваше — заговори Ванора, която се беше зачервила от бягането. Изведнъж лицето ѝ грейна още повече. — Познай! Бернард...

Евелин се удиви.

— Наистина ли?

— Да, предложи ми преди два дни! След месец е големият ден. А след това — Ванора погледна замечтано — отиваме в Тирий. Завинаги. Колко се радвам! Най-накрая си тръгвам от Червен край. Леле! Край на влажните лета, край на прашните зими. Само дете ще ми липсваш. О, колко ще ми липсваш. Но ти ще идваш, нали? Обещай ми, мила Еви. Нали?

Сянка на тъга мина през лицето на Евелин. Ванора знаеше, че не бе само заради това, че няма да се виждат. Тя беше наясно със страданията на приятелката си и нейната абсолютна убеденост, че поради липсата на хубава работа никой няма да иска да се ожени за нея. Затова не настоя дискусията в тази посока да продължи и остави неловката тишина да се настани за няколко секунди. Но за нейна радост Евелин наруши мълчанието.

— Миличка. Разбира се, че ще идвам. Ще идвам през лятото, когато имам възможност. Нали брат ми работи на Юг? Ще ме взима със себе си до Тирий и ще продължава надолу сам, а после, като се прибира от командировка, ще ме връща обратно към Червен край. Но първо искам с теб да прекарам няколко дни. Ей така, да ти се нарадвам. А и трябва да ти покажа нещо. Важно е.

— Еви, къде го намери? Как, кажи ми, искам всичко да знам?

Евелин беше убедена, че ако има човек, на когото можеше да се довери за всичко, това бе Ванора. За разлика от други нейни приятелки, които използваха всяка възможност да одумат всеки срещнат, Ванора винаги беше като гроб, когато ставаше въпрос за чужди тайни. А и бяха на едно мнение за Църковната власт. Затова разказа всичко, което ѝ се беше случило.

— Какво ще правиш? — попита Ванора, макар че знаеше отговора добре: Евелин нямаше никаква идея. Затова след като помисли малко, отсече:

— Твърде сериозно е това нещо. Трябва да бъде съобщено — незабавно.

— Да съобщя? Ти чуваш ли се? И как предлагаш да стане? Да бях отишла в Алборската катедрала и да кажа — Евелин изкриви устните си като малко момиченце и преиначи гласа си подигравателно — Ваше Високопреосвещенство Геофрей, намерих Свещен предмет, моля да извините моето недостойнство и моя кокоши акъл, че се осмелявам да го омърсявам, като го пипам...

— Еви, прекаляваш. Знаем, че архиепископът е меко казано, особен, но въпреки това... Еви, та той е наместник на Тристранния в цяла Саркания, все пак! И е пазител на Тайната!

Откакто Евелин се беше върнала в Червен край, беше се срещала с Ванора два пъти, преди да се осмели да я покани до рекичката и да ѝ покаже диска. Старателно се беше опитала да я подготви за изненадата, но можеш ли да подготвиш човек за такова нещо? При всичко това, Ванора се държеше неадекватно. Поне от нея се надяваше да прояви малко разум, а не фанатизъм. Още повече, в Червен край повечето минаваха за зевзеци, свободомислещи и в никакъв случай фанатици — включително и техният епископ. Може би заради това малцината по-консервативни червенокрайци си намираха повод да пътуват до Албор, специално за неделните служби, които в повечето случаи се водеха лично от Геофрей.

Поведението на Ванора изнервяше Евелин, тъй като не спираше да дава напътствия, които не ѝ подходяха на характера.

— Ако това е Свещен предмет, а ти по някакъв начин попречиш на неговото връщане в Църквата, значи пречиш на Великата заръка. И моля те, не ме прекъсвай, знам, че тук в този край мислим различно по

въпросите, но никой от нас не иска да се нареди сред недостойните, нали?

— Ванора, глупачка такава! — Евелин побесня. — Никой не говори за това. Говоря за това, че... ох, и аз не знам как да ти го обясня. Нима като гледаш очите му, виждаш наистина Тристранния, както и неговата любов към нас? Не, кажи честно!

— Дали ще стана недостойна, ако го кажа? Не, не я виждам. Но виж, има и още нещо. Цитирам ти Правилото: „Всеки, който бъде Благословен от Тристранния Бог да намери Свещен предмет или техен несъвършен образ в Саркания, трябва да ги предаде незабавно на Църковните власти“. Тук никъде не се казва, че задължително да е на архиепископа. Предлагам ти да го дадеш на брат ми Джоузеф. Той е достатъчно мъдър и ще постъпи най-добре.

— Добре, но...

— Никакво „но“! Ще се видиш и ти лично с него.

Къщата на Ванора и епископ Джоузеф се намираше на съседната улица спрямо тази на семейството на Евелин. За разлика от тяхната, тя имаше по-широк двор. В единия му край беше построен навес, а под навеса бе разположена дървена маса и няколко удобни столчета. Джоузеф обичаше да кани хората, които търсеха консултация с него, лично в дома си. Епископите в много други краища държаха паството си на известна дистанция от себе си и никога не даваха съвети извън границите на църквата, но Джоузеф създаваше близки отношения с мнозина. По време на консултациите винаги ги черпеше с чаша чай и курабии и това му създаваше слава на всеотдаен, а не на стиснат.

Днес той също не пропусна да го направи. Евелин му се възхищаваше по своему за качества, които притежаваше — бе добър оратор и проповедник, отзивчив и готов да се притече на помощ, но никога не предполагаше, че може да е способен на толкова хладнокръвие. Епископът просто пое диска в своите ръце, разгледа го, след което най-спокойно го остави на масата и се прибра за малко в къщата си, докато приготви чай. Когато се върна с чая и курабиите, Джоузеф кротко седна и започна разговора, без излишно предисловие.

— Ако питаш дали си постъпила правилно, че си задържала диска, а не си го предала още на следващия ден на Негово Високопреосвещенство, не мога да преценя. Вярвам, че всичко става съгласно волята на Тристранния. А може да се окаже, че дори Негово Високопреосвещенство има нужда от смирение.

— Какво имате предвид? — попита Евелин, без нищо да разбира.

— Имам предвид, че Негово Високопреосвещенство може да е наместник на Тристранния, но въпреки всичко той си остава човек. Като хора ние сме призвани да се усъвършенстваме, но може би никога няма да се усъвършенстваме напълно. Ако беше иначе, щеше ли Пророчеството да казва, че Тристранния е този, който ще победи Мрачния пророк, а не човеците? Не мисля. Но да, считам, че Негово Високопреосвещенство се е отделил от Пътя, който Тристранния е начертал. И част от това наистина е неговата свръхпривързаност към Пророчеството, по-специално към Свещените предмети. Негово Високопреосвещенство иска на всяка цена да се сдобие поне с Ключа на мъдростта. Не знам с каква цел. Изпраща експедиции, за да намерят легендарния Пясъчен град, но две са се провалили, след като се върнаха безуспешно и в намалял състав. В същото време Валия запада.

Да, запада, макар че никога няма да го чуеш нито от Негово Високопреосвещенство, нито, съмнявам се, дори и от собствения си брат. Тайна е, но мисля, че с това, че Тристранния благоволи дискът (а аз вярвам, че това е Талисманът на спокойствието) да бъде намерен от теб, имаш право да го знаеш.

Евелин беше цялата слух. Попиваше внимателно всяка дума. Ванора стоеше отстрани и също слушаше с голям интерес. Епископ Джоузеф сниши гласа си за всеки случай, да не би някой случаен минувач да го чуе.

— Имаме проблеми с Пустошта, която непрекъснато настъпва от южната граница. Независимо от големите усилия на Селекторите, които правят всичко възможно, за да създадат уникални сортове растения за полупустинните райони, независимо от усилията на хора като брат ти, които издигат диги и измислят нови стратегии за спирането на пясъците, нещата се влошават. Допреди десет години Пустошта настъпваше към Валия с двайсет-трийсет метра на година. Преди пет години я удържахме с половин километър годишно, а през последните две години пясъците навлязоха с по няколко километра на север. Благородни почви стават полупустини, а полупустините вече са Пустош. Южно Крайгорие, на около 30 километра западно от Непристъпната гора, вече е практически в полупустинята. Хората още се надяват, че гората ще спре процеса, но е съмнително. Дърветата също умират. Изсъхват. Остават голите вейки. Да, склонен съм да се съглася, че при такава ситуация се налагат рисковани ходове и в съзнанието си Негово Високопреосвещенство е стигнал до извода, че наистина да е по-важно да се провеждат експедиции, които да търсят Пясъчния град.

— Да, но ако логиката диктува, че всичко това е правилно, защо казахте преди малко, че се е отклонил от правия път? — изтърси Евелин.

— Негово Високопреосвещенство избърза дотам, че се осмели да пророкува успех на третата експедиция. Това граничи почти с безумие, защото ако експедицията се провали, ще доведе до съмнения, че той наистина е верен на ученията на Тристранния Бог. Рядко архиепископ се осмелява на такава дързостна стъпка. Но да си дойдем на думата. Защо казах, че смятам, че Негово Високопреосвещенство се е отклонил от правия път? Може би той е уверен в правотата си, аз не познавам неговото сърце. А и не е моя работа. Наш дълг е да му се подчиняваме, стига това да не противоречи на Правилата и заръките на Светлия пророк. Книгата на Светлия пророк обаче е категорична, че преди всичко, преди дори Визията за бъдещето, на първо място идва любовта и себеотдайността към хората. Любовта е заложена дори в

каноните, предшестващи раждането на Светлия пророк. Ето тук смятам, че Негово Високопреосвещенство бърка. Не можеш да вложиш всички усилия за изпълнението на Великата заръка и Пророчеството, а да зарежеш Валя и да не се грижиш за най-нуждаещите се — в случая, тези около границата. Има само едно обяснение за поведението на Негово Високопреосвещенство. И то е, че вероятно е попаднал в клопката на гордостта.

Джоузеф млъкна. В двора епископа се възцари тишина, която беше прекъсвана само от посръбванията на чай и от време на време продажфкването на съседни кучета. Най-накрая Евелин наруши мълчанието.

— Епископе, тоест Ваше Преосвещенство, има два въпроса, които ме измъчват. Ако позволите?

— Разбира се, мило момиче. Какво искаш да знаеш още?

— Две неща. Този... Мрачен пророк. Толкова често го споменаваме за злините, сполетяли Валя. Все пак никой не го е виждал. Откъде да сме сигурни, че всички злини се дължат на Него — например, винаги е имало Пустош, а ние се борим с нея. Нали той само прекъснал връзките между страните? И дори... откъде да сме сигурни, че той изобщо съществува, или най-малкото не е изчезнал? Толкова столетия са минали...

— Трудно се дава такъв отговор. Понякога просто се изисква вяра, за да приемеш такива неща. Все пак ние вярваме и в Тристранния, но никой не го е виждал, нали? Всички ние виждаме делата на Светлия пророк, новите машини, че те не приличат на старите селскостопански машини. Това съвпада с ученията на Църквата. За мен е просто въпрос на вяра, че ако е имал Светъл пророк, то е логично да има и Мрачен пророк. Надявам се да ти е достатъчно засега. А какво е другото нещо?

— Ами... ако Тристранния ни учи да обичаме другите, защо изобщо има злини? Защо е трябвало да идва Мрачен пророк? Толкова ли слаб е бил, че не го възпрял? Защо изобщо трябва да се усъвършенстваме, а не дойде още сега да ни избави от всички страдания?

Епископ Джоузеф въздъхна. Отдръпна се за малко от масата, след което се приведе на стола и подпря главата на ръката си. Дълго мисли, преди да отговори.

— Ти си доста по-мъдра от много други хора, които просто приемат света за даденост и злото за естествен спътник на нашето общество. И все пак не съм убеден, че мога да ти отговоря напълно изчерпателно и удовлетворително. Не вярвам дори и Негово Високопреосвещенство да може. Да, злото съществува. Да, дошло е неочаквано — с тези думи Джоузеф се обърна и към Ванора и заговори и на двете, — но ние знаем толкова много за света само поради това, че има зло. Вземете, например, вашите мечти за бъдещ съпруг, който ще се грижи за вас и винаги ще ви пази. Във вашите възжелания той е героят. Но щеше ли да има герои, ако светът беше идеален? Не. Всичко, което ценим — герои, подвизи, борбата срещу Пустошта ако щете — това са по-висши ценности, които би било невъзможно да осмислим без да има зло. Може би Тристранния ни учи именно на нещо по-велико? Не знам. Но така предполагам.

Евелин се умълча. В рамките на кратко време бе получила повече знание, отколкото бе придобила от слушане на редовните служби през последните няколко години. Беше благодарна на епископа и щеше да промърмори няколко изречения за довиждане, когато той каза:

— Еви, ти наистина си рядко срещан човек, макар че може би ти липсва самочувствие. Предизвиквам те да се замислиш. Нищо не е случайно на този свят. Дори и досега да си подхождала небрежно към работата си — момичето се изчерви, очевидно Джоузеф наистина предугаваше всичко за нея — ти нямаше да откриеш Талисмана на спокойствието, ако не се занимаваше с това, с което сега се занимаваш. Мисля, че си готова да поемеш по-големи отговорности. Негово Високопреосвещенство е задължил всеки един от епископите да подбере по трима души от всяко населено място, които да участват в Трета експедиция. Искам да ти предложи да бъдеш един от тези хора.

— Аз?! — възкликна удивена Еви.

— Да, точно ти. Въпреки че би получила по право възможност да участваш в експедицията като откривател на Талисмана на спокойствието, аз не те избирам заради това. Еви, ти си уникално съчетание на две основни и на пръв поглед противоречиви човешки черти — вярата и съмнението. Ти вярваш в Тристранния и това е хубаво, защото без вяра всеки от нас би повехнал от бремето на безсмислието. Но общество, което се движи напред само от вяра, бързо примесва към добрите традиции някои лоши суеверия и с годините се

научава да брани ревностно както традициите, така и суеверията. А съмнението, ах, съмнението, това е най-ефикасният лек срещу суеверията. И същевременно е като двуостър нож и само можеш да се порежеш. Ако се съмняваш в собствените си способности, това може да е причината да не си получила желаната работа. Усъмниш ли се в това, в което другите вярват, ще те нарочат за узурпатор и рушител на реда. Но ако вярваш, че Бог е този, който ти показва правилния път, а другите са грешни — опитай да промениш нещата. Ще си създадеш врагове, но може и да успееш.

— Ако реша, сиреч, ако приема да дойда, какво ще се очаква от мен?

— Ти няма да дойдеш сама. Освен теб, ще дойде и брат ти. Ще го препоръчам като човек, който дълги години се бори с Пустошта и е с голям опит. Аз също ще участвам в експедицията и лично ще отговарям за теб и задачите, които ще ти бъдат поставяни. Първата ти задача ще започне още когато тръгваме от Албор. Тогава наблюдавай. Просто наблюдавай хода на събитията и особено действията на тримата алборски представители. Те са фанатично предани на Негово Високопреосвещенство. Отваряй си очите на четири.

*Когато лунна светлина изгрява над полята,
а морни птиците престанат да кръжат.
Тогаз светът заспива — всеки в свой домашен кът.
Где бродиш ти в нощта? Що дириш от съдбата?
(стара валийска песен)*

Групата от осемнадесет души бавно вървеше по земния път, който прорязваше плодородната долина. Въздухът ухаеше на цъфнали цветя. Някакво пиле писукаше неуморно. В тези краища на Валия всичко живо като че ли ликуваше — рядко срещащите се дървета грациозно протягаха клони към пътешествениците, а тревите и цветята отстрани на пътя се бяха надвиснали над утъпканата пътека, сякаш се мъчеха да им сторят път. Тази мирна земя все едно не бе виждала скръб от дълго време. Кротките животинчета обаче не мислеха за утрешните скърби, нищо, че когато севернякът задуха през зимата и докара далечното униение от Северните ледове чак през морето, много от тях нямаше да оцелеят. За бъдещето мислеха единствено хората на Валия, а сред тях тези осемнадесет души бяха пряко свързани с Великата заръка, която трябваше да осигури дългосрочното благоденствие не просто на Валия, но и на цяла Саркания.

Но дали щеше да стане? Евелин се съмняваше, че всички бяха с благородни подбуди. Тримата близки на архиепископ Геофрей, за които епископ Джоузеф предупреждаваше, надхвърлиха отрицателните ѝ очаквания стократно. Може дори да се каже, че епископите Бъкминстър, Бърбанк и Бърдан, закостенели до мозъка на костите, олицетворяваха всичко, което останалите петнадесет не бяха — дръпнати, мълчаливи през повечето време, а когато говореха — груби. Тримата от Тирий, най-големия град в Саркания, бяха епископите Константин, Колин и Грегъри и алборците разговаряха предимно с тях, ако се наложеше. Но тирийците се вписваха достатъчно добре сред останалите. Разбира се, тук бяха епископ Джоузеф, брата на Евелин — Алан и самата Евелин от Червен край. Освен Евелин, в експедицията имаше още две жени — Матилда и Лили, от различни краища на Валия. Жените не се познаваха добре взаимно и по грубата осанка изглеждаше, работеха в обработваемите площи. Имаше четирима

представители от групата на Селекторите — Уолтър, Джоузеф (друг Джоузеф), Хенри и Питър. И трима представители от Отдела за борба с Пустошта (освен Алан) — Владимир, Гриша и Едуард.

Всички крачеха бавно на пътя. Беше края на лятото и засега все още не бързаха — движеха се според плана. Малцина разговаряха оживено помежду си — май само Матилда и Лили бяха намерили някаква обща тема и се бяха разприказвали. Тези, които се познаваха, работеха заедно — епископите знаеха събратята си, хората от Отдела за борба с Пустошта и Селеткорите също се познаваха едни други. Но тепърва предстоеше да се опознаят всички като група и да сработят заедно като един екип.

Рандал, бащата на Евелин, се беше ужасил от новината, че на дъщеря му е предложено участие в експедицията. Евелин настоявала да замине, а баща ѝ я разубеждавал дълго време. Накрая склонил, след много разговори, както с епископ Джоузеф, така и със самата Евелин — и то само ако Джоузеф с брат ѝ Алан гарантират, че ще я пазят от всякакви опасности. Джоузеф беше проявил благоразумие да не говори за Талисмана с никого, дори и с роднините на Евелин, и го беше скрил на сигурно място, поне до края на експедицията. До началото на пътешествието нямаше никакви новости — освен че Ванора се ожени и замина за Тирий.

В първия ден от началото на експедицията Евелин направи първите си две важни наблюдения. Сподели ги с епископ Джоузеф, докато групата беше спряла на бивак в близост до един хълм, около който растяха високи орехи. Евелин и епископът се отдалечиха малко встрани и имаха възможност за личен разговор.

— Е, какво ще кажеш за нашата интересна формация от най-различни индивиди? — попита закачливо Джоузеф, не съвсем в стила си.

— Странни глупци са, поне някои от тях — изсмя се Евелин по момичешки, но след това бързо върна сериозното изражение на лицето си. — О, простете ми. Надявам се и Бог да ми прости, не исках да допусна подобна богохулна мисъл. Имам предвид, Ваше Преосвещенство, някои неща са странни. Епископите добре водят проповедите. И със сигурност разбират от управленските дела. Но какво им е мястото в тази експедиция? При цялото ми уважение, че и

вие сте тук? — сконфузено добави момичето, но Джоузеф се засмя добродушно.

— Разбирам объркването ти. Недей да се укоряваш твърде много за тези мисли, дори и да се окачествяват от мнозинството като грешни. Но ти усещаш кога настъпва този момент, а именно когато мъдростта започва да отстъпва на безумието. Разбира се, че по-подходящо би било да бъдат изпратени специалисти, които познават Южната пустош — като брат ти. Но когато си в управлението, можеш да изпаднеш в заблудата, че разбираш от всичко и само ти си експерт по всички проблеми. Ако аз планирах цялата мисия, щях да огранича присъствието на духовенството до минимум. Разбира се, старая се в съзнанието ми да подхождам и със смирение — все пак се самоназначих. Уверявам те, че мотивът ми е друг и се ръководя от желанието ми да се грижа за теб и брат ти.

— Благодаря ви...

— О, моля те, мила. Стига с формалностите и титлите. Обръщай се към мен на „ти“ и по име, Джоузеф — добави епископът.

— Има и още нещо — продължи Евелин по-спокойно и самоуверено. — При официалното представяне на членовете на групата в Алборската катедрала преди да тръгнем, нямаше как да не забележа, че сред нас няма нито един представител от Южно Крайгорие. А от това, което си ми разказвал, те най-добре трябва да познават Пустошта, защото вече е на прага им.

— Колко наблюдателно, мило момиче. Сега се убеждавам, че не сбърках, взимайки те с нас — похвали я епископът, а по бузите на Евелин изби руменина. — Не само това е така. Още по-странно е, че епископът на Южно Крайгорие — Негово Преосвещенство Едгар е изключително достолепен човек, смирен и много опитен, а въпреки това никога не беше канен на църковните срещи преди провеждането на експедицията. Има и още нещо. Сега, както знаеш, се отправяме за Тирий, където ще получим екипировката. Много по-разумно би било ако след това минем през Южно Крайгорие, дори и само да се презаредим с вода и храна, доколкото жителите могат да ни отделят, разбира се. Но това няма да стане. Поемаме направо на Юг. Осемдесет километра ни делят от Тирий до полупустините, а между тях трябва да пресечем Унилите хълмове. Може да срещнем някоя шатра на отшелници от Скитащото свещенство, но още не знам дали ще ни

помогнат. Още повече, че напоследък някои от тези отшелници са станали агресивни. Да, наистина би било по-разумно да заобиколим Унилите хълмове от Изток или от Запад, защото там между Пустошта и обработваемите площи има само равнини. Явно Негово Високопреосвещенство не е желал това, по причини, които не е споделил.

Евелин вече знаеше, че в катедралата на Тирий всеки член на експедицията щеше да получи своята екипировка — раница с два отдела — единият пълен с туби с вода, а другият — с храна. Освен това, всеки, отделно от раницата, щеше да получи специален спален чувал, покрит със светлоотразяваща покривка. Човек можеше да влезе в този нетипичен спален чувал плътно и да се опакова като пашкул на какавида, без да се задуши, тъй като чувалът притежаваше специални филтри, които осигуряваха достъп на въздух до външната среда, но същевременно го пречистваха. След Тирий групата щеше да пътува през нощта, а денят бе предвиден за сън. Още преди да стигнат до полупустинята всеки трябваше да е свикнал с този режим. Веднъж навлизайки в Южната пустош, от изключително важно значение беше всеки да е отпочинал по време на вървежа, за да не бави останалите, а спането през деня в плътно затворените чували щеше да намали нуждата от пиене на вода. Изследователите знаеха много добре — в Пустошта има само пясъци, без никакви живи същества. През деня температурите достигаха до 50 градуса. Нощните температури се очакваха да бъдат поносими в началото на прехода, но с отдалечаването от Валя можах да падат и под нулата. Единствено Тристранния можеше да бъде на помощ на това страшно място. Макар че преходът беше преживяем, хората знаеха — не всички от предходни неуспешни експедиции се бяха завърнали...

Офисът, в който Геофрей работеше, винаги му бе вдъхвал спокойствие и сигурност със своята позната обстановка. По традиция по време на прием архиепископът заемаше обичайната си отегчена поза зад бюрото и разсеяно водеше някакви записки със златното си перо. Така целеше да покаже на събеседника си възможно най-тактично, че неговите проблеми са много маловажни в сравнение с истинските държавни дела.

Сега обаче Негово Високопреосвещенство стоеше нащрек. Независимо от сериозната си възраст той се чувстваше като малко пиленце, което се беше излюпило в гнездото си в най-неподходящия момент — когато квачката е тръгнала нейде на разходка и още не се е върнала. И изведнъж към познатото гнездо се устремява непознатата птица, която може или да е квачката, или някакъв хищник. Пиленцето не знае дали да се хвърли в прегръдките ѝ или да бяга, като се изкушава да направи първото — с което рискува да бъде изядено. Какво щеше да направи Геофрей? Онзи, отсрещният, наистина изглеждаше заплашително със своя крив нос, ужасяващи вежди и космати крака, които не завършваха с нормални, човешки ходила, а с... копита, подобни на тези на животните. Ужас премина през тялото на архиепископа. Сякаш беше приел в офиса си някакъв древен демон. И все пак не искаше да избързва, а да изпита ситуацията.

Но това, което излизаше от устата на създанието, звучеше не просто логично, но и това, което е още по-шокиращо — съвпадащо по информация с Великата Тайна, която трябваше да знае само архиепископът!

„Ами ако това наистина е изпитание от Тристранния?“, помисли си Геофрей, но бързо тръсна глава, защото осъзна — Тристранния Бог е прекалено добър, за да изкушава — особено по такъв ужасен начин. „Може би той не е никакъв тарзиец, а се представя за такъв? Или може би Тарзия във вида, в каквото е съществувала преди векове, вече не съществува, а е завладяна отдавна от Мрачния пророк, който вече разпраца своите демони извън границите?“. Но гласно архиепископът не сподели тези мисли и изрече:

— Говориш небивалици. Саркания винаги е била само такава, каквата е и сега. Не е имало друг свят, освен този. Точка. Нима Ваша наглост си мисли, че има някакъв чудноват оазис отвъд Пустошта?

Онзи обаче продължи да говори невъзмутимо.

— О, не. Говоря за това какво има отвъд Небесната твърд. Светове и светове и светове. Много светове. Или какво очакваш — Небесната кула да се е пръкнала от нищото? — Тарзиецът повдигна веждите си и добави с насмешка — Сигурен съм, че не мислиш, че извън Валя всички вярват на тези небивалици. Или ако вярват, може би ще се срещне поне някой с повече мозък в черепната кутия, който да знае нещо различно от басните? Все някой трябва да знае истината.

— Истината е една. Всички Високопреосвещения преди мен от Трудните времена насам, Мое включително, са наясно. Валя е единственото останало място с живот. За Исполините не знаем. Изчезнаха. Тарзийците също ги нямаше... допреди две десетилетия, когато бяха първите атаки.

— Но точно последното е основната разлика между това, което си мислите, че знаете, и това, което реалността показва, нали? О, да, човешката склонност да се създават измислици и да се налагат като реалност. Но да забравим за Исполините. Те не бяха толкова мъдри, колкото вие тук, сте си мислили за тях и още мислите. Иначе щяхте да предскажат идването на Учителя, нали? Но не, проспяха го. За всеки случай мога да Ви убедя, Ваше Високопреосвещение — тарзиецът изплю думите с открита подигравка, което ядоса Геофрей — Тарзия процъфтява. Дори градовете ни са толкова могъщи, че нямат нищо общо с това смешилище, в което се намираме. Защото те са ни дар от познанията на Учителя.

Архиепископ Геофрей беше почти убеден, че наистина си говори с демон. Но неприятното откритие, че тарзиецът знае тайната, го принуди да забави заповедта си да го заловят и екзекутират и да отстъпи в словесния двубой.

— Добре, прав си. Някои от най-висшите сред Преосвещенията знаят, че Саркания е била създадена с определена цел. — Архиепископът не искаше да разкрива, че само той единствено знае това. — Наясно са, че и преди е имало друг свят, населен с разумни същества, но другият свят е умирал. Това е Великата тайна и тези от нас, които я знаем, не я споделяме с другите. Народът на Валя не я знае. Те си мислят, че Саркания е уникална и е едиствена. Все тая. Важното е, че със или без Тайна, милостта на Тристранния Бог е била твърде голяма. Той спасил съществата от умиращия свят и създал Саркания, един прекрасен нов свят, но...

— ... но нещо се объркало при самото създаване, нали? — попита тарзиецът с леден глас, което изпрати тръпки на ужас по гръбнака на Геофрей. — Горедолу такава е историята, като изключим религиозните ви глупости и още някои неща... Но въпреки това вие вярвате, че този свят също ще приключи и Саркания ще бъде претворена в някакъв по-добър свят, който ще е вечен. Аз бих казал, че няма никакво претворяване, а просто има временни светове, които се изчерпват поетапно и когато единият стане негоден за съществуване, идва следващият. Но както и да е, не мога да се сърдя, че вие имате нужда от вечността, за да запазите абсурдната си надежда, че всичко свършва след смъртта. Както и да е, казах. Подробности. За друго искам да поговоря. За твоите експедиции.

— И това ли знаеш? — попита Геофрей, вече пребледнял от ужас. — Какво още знаеш?

— О, знам много неща. Че като последен глупак си се втурнал да търсиш три предмета, надявайки се, че ще седнеш до трона на измисления си създател — При тези думи архиепископът още повече пребледня, защото наистина това беше първоначалният план и първоначалната мечта, на която се беше отдал и на която залагаше твърде много, дори собственото си владичество над Валия. — Засега се надяваш да намериш Ключа и очакваш по-нататъшна мъдрост да откриеш останалите предмети. Кое е наивно, защото няма да паднат от небето. Но стига съм те мъчил, виждам, че ти е некомфортно. Ние следяхме предходните експедиции. Учудихме се как втората беше достигнала тъй близо до Силабор.

— Значи са били близо до Пясъчния град?

— О, да, не се преструвай, че не си наясно какво говоря. Бяха доста близо, но в Силабор или Пясъчния град, както го наричате вие, ги очакваше изненада. Защото, както знаеш много добре, този град, макар че навремето се е намирал в плодородните ви земи, не е бил под суверенитета нито на Тарзия, нито на Сидонея, нито дори на Валия, нали? Въпреки това вие не очаквахте, че Силабор не е съвсем... безлюден.

— Какво-о-о-о! — възкликна ядно Геофрей.

— Същото. Знаем какво е имало там. И знам, че твоите хора са се провалили. Сам ти не можеш да изпратиш достатъчно добра

експедиция, която да превземе Силабор. Затова искам да обединим усилията си. Валя и Тарзия ще работят заедно. Завинаги.

Това беше нещо ново и прикова вниманието на архиепископа, макар че продължаваше вътрешно да не му вярва. Засега поне искаше да му даде шанс да си изкаже мисълта.

— Имаш на разположение няколко минути да ми разкажеш всичко. Всичко. Но ще се държиш с уважение според положението на Мое Високопреосвещенство като владетел на Валя.

— Дадено! — потри ръце тарзиецът. — Но първо — вярно е това, което казват някои от басните ви за бъдещето. Ако трите предмета бъдат намерени, това ще е краят на владичеството на Учителя. Защото другият свят, който ви е разкрит според вашата Велика тайна, изобщо не е загинал. Поне все още. Там продължават да се намират враговете му. Трите предмета са част от древно устройство, което ако бъде задействано, ще призове враговете на Учителя. Лъжите обаче, на които вярвате, са твърде много — най-вече грешите за плановете на Учителя и за бъдещето на Саркания. И вашата Велика Тайна, както я наричате, разкрива прекалено много очевидни неща, които не бихте си признали. Ако Саркания е била създадена по грешен начин и е била несъвършена, какво ще гарантира, че светът ще бъде претворен съвършено? Не само Саркания, но и светът преди Саркания е бил несъвършен. Няма нищо съвършено. Учителят обаче знае всичко. Световете не съществуват вечно. Но на Саркания още не е дошъл краят — има още стотици години живот пред нея. Това е истината, която ни е разкрил Учителя. Не се лъжи. Претворяване може и да има, но то няма да ви даде вечен рай и безкрайни удоволствия. Дори нов свят, на който да живеете, може да няма. Но ние предлагаме нещо различно. Предлагаме ви благоденствие в този свят. Нови благородни земи. Спиране на Южната пустош, която знам, че ви създава проблеми. Стига да изпълните три условия.

— Мое Високопреосвещенство слуша условията — каза формално архиепископът.

— Първо, вие лично трябва да се съгласите да приемете върховното учение на нашия Учител. Второ, тарзийците ще се върнат в управлението на обединена Саркания, но понеже ще сте по-нови поданици на Учителя, управителният орган ще е Събрание, в което ще участват 100 души, от които ще имате само 40 места. Останалите ще са

тарзийски. Но второто условие ще влезе в сила само когато третото бъде изпълнено до успешен край...

— И то е? — попита нетърпеливо Геофрей?

— Трите предмета трябва да бъдат завинаги унищожени!

Евелин сбърчи нос. Изражението на Матилда и Лили изразяваше същото — погнуса. Никой не ги беше предупредил за обстановката Тирий, а след като си прекарал известно време в Албор, контрастът е смущаващ. Тук не ставаше въпрос само за къщите от кирпич, дърво и камък, които не можеха да се сравнят с богато украсените здания на столицата на Валия. Миризмата на животински изпражнения и пикоч беше направо непоносима, а Евелин с почуда забеляза, че някои от къщите разполагаха с приземен етаж, който служеше за обор.

— В Тирий е доста по-студено, отколкото в Червен край и в Албор, които са доста по-близо до морето. Зимата при нас е прашна, но по-топла. Тук често се случва снегът да скове града в продължение на дълго време. Подобни къщи, в които хората отглеждат животните в приземния си етаж, са предпоставка за нехигиенична обстановка, но животинската тор затопля сградата — обясни епископ Джоузеф.

— Но Джоузеф, защо хората са избрали да построят града на това ужасно място, при това близо до Южната пустош, а не в Северна Валия? — любопитстваше Евелин.

— Никой не знае истинската история, но се говори, че Пясъчния град е започнал да отстъпва на Пустошта още преди безброй години. Казват, че това е станало преди идването на Мрачния пророк, макар че много от Преосвещенствата ще го отрекат. За тях е удобно да обясняват всяко зло с Мрачния пророк, но това, както самата ти ми каза преди време, е глупаво — нали Тристранния Бог е създал Саркания в центъра на Пустошта? Значи Пустошта винаги е съществувала. Нещо се е случило, Пясъчния град е загинал и хората избягали на север. Не забравяй, че когато Тирий е бил построен от тях, все още е имало доста голямо разстояние между него и Южната пустош, но тя е настъпвала неумолимо. Ще забележиш, че сградите в центъра на града се различават от тези тук. Все още сме в покрайнините, а тези сгради са създадени впоследствие, едва след като Тирий е бил основан. Не си мисли, че щях да се съглася да пусна Ванора да живее тук, ако нямаше нормални условия.

Джоузеф се оказа прав. Центърът на Тирий се оказа също така добре поддържан и почистван, както и този на Албор. Определено местният епископат се грижеше за града по същия начин, за да се създава добро впечатление. Но къщите, макар и без приземен обор, се оказаха в тон с по-късната архитектура — едноетажни, много от тях —

схлупени. Нямаше ги красивите и извезани арки, които красят Албор. Само две древни каменни колони стояха пред тирийската катедрала — очевидно довлечени до тук с големи усилия при бягството от Пясъчния град. Това беше единствената видима засега връзка на Тирий със славното минало на Валия.

Добре думата „катедрала“ може би беше твърде неуместна за централната църква на града. Макар и просторна, строителите никога не бяха успели да я докарат до съвършенство. Нямаше куполи, а стъклописът беше заменен от дърворезба. Катедралата бе красива, но някак си — първична. Пред катедралата имаше широка площадка, на която се намираше странен уред с отвесен прът. Джоузеф обясни на Евелин, че уредът се нарича „гномон“ и е уникален във Валия. Върши същата работа като часовника на Албор, но при него няма механизъм, а за измерването на времето се разчита на дължината и местоположението на слънчевата сянка. За този гномон имаше сведения, че е построен след напускането на Пясъчния град, тъй като в него е имало часовник и бегълците от града били свикнали с часовото измерване на времето.

Джоузеф сподели още, че Тирий си има и някои други достойнства и уникалности, като например музей с реликви от предишни епохи, но сега нямаше време за излишни разходки. Надяваше се, че ако всичко завършеше добре, щеше да помоли живеещата тук Ванора да покаже на Евелин забележителностите, но не и днес, когато покрай напрегнатата обстановка епископът нямаше да има възможност дори да види сестра си. Трета експедиция за търсенето на Ключа на мъдростта щеше да отседне в пристройките около катедралата за няколко дни, които трябваше да стигнат за запасяването с провизии.

Първото събрание, насрочено за вечерта преди подготовката, обаче поднесе неочаквана изненада.

Епископ Константин събра всичките участници привечер в големия молитвен салон на катедралата. Без излишни формалности започна да говори:

— Всички знаем защо сме се събрали тук. Имам да ви съобщя две новини относно предстоящата експедиция — една малка и една голяма. Малката е, че според взетото решение на последния Църковен съвет аз ще съм официален водач на Трета експедиция за

придобиването на Ключа на мъдростта, тъй че отсега нататък ще се съобразявате основно с мен. А относно голямата...

Неочаквано в салона влязоха неколцина свещеници и църковници от низш сан, които запъхтяно мъкнеха дървен сандък. Оставиха го на пода, след което отвориха капака му...

Евелин се облеци.

Оръжия. Кинжали, къси саби, лъкове, стрели...

Докато участниците в Трета експедиция бяха отседнали в Тирий, две фигури в черни роби разгорещено водеха някакъв спор. Стояха изправени под едно самотно уродливо дърво сред червен пейзаж. Наоколо, освен дървото, имаше само островърхи камъни, бодливи кактуси и жилави растения. Така изглеждаха Червените земи, които се намираха на около петдесетина километра западно от Червен край. Всъщност Червен Край носеше това име, защото понякога западните ветрове довяваха пясъци от Червените земи и ги натрупваха тънък червен пласт по плочките на покривите и по пътищата.

— Мисля, че търпението ми започна да се изчерпва, Геофрей. Ти не искаш то да се изчерпи — говореше в изстъпление първата фигура. — Моите хора умират и ти го знаеш. Пустошта ще погълне хълмовете. Но ние няма да се откажем. Ние няма да умрем. Рано или късно ще се придвижим на север. Ти не искаш да навлезем във вашите земи, нали, Геофрей?

Лицето под качулката беше набраздено от бръчки. Грозен белег се намираше на мястото на това, което трябваше да бъде дясно око. А на една от двете бузи имаше татуировка, изобразяваща три взаимно пресичащи се окръжности. Символът на Скитащото свещенство.

Скитащото свещенство изповядваше същите поверия, както и традиционната Църква, но се беше отделило от нея отдавна — говореше се, че станало още преди идването на Мрачния пророк. Допреди няколко десетилетия двете фракции бяха що-годе неутрални една към друга, но откакто Геофрей бе поел ръководството, отношенията между Скитащото свещенство и Църквата, макар и не директно враждебни, то със сигурност бяха станали хладни и пренебрежителни. Този, едноокият, явно не се срамуваше да се обръща толкова нагло и без да признава титлата на Геофрей. Скитащото свещенство не се съобразяваше с никакви власти освен своята собствена и се чувстваше напълно независимо от останалата Валя. Членовете му бяха изкусни в правенето на капани и използването на лъкове. Бяха ненадминати в битка и архиепископът знаеше, че ако се стигне до конфликт, цяла Валя можеше да падне под тяхно владичество. И беше на път да се случи това, защото Южната пустош настъпваше към Унилите хълмове, мястото, което Скитащото свещенство обитаваше, и явно това се отразяваше на качеството на живот на скиталците.

Признаците за утежняване на обстановката вече се виждаха — бяха се появили мародери, които първоначално плахо и боязливо, покъсно по смело, започваха да плячкостват земите на Валия. Нито лидерството на Църквата, нито това на Скитащото свещенство поемаше отговорност за влошаването на отношенията, но докога щеше да продължи това взаимно пренебрежение?

Другата фигура поклати глава. Под непривичната за архиепископския сан черна качулка надничаше познатото и привидно благо лице на Негово Високопреосвещенство.

— Ние във Валия не искаме смъртта на нито един човек, дори, — архиепископът натърти думата „дори“ — дори и на вас. Но вече имаме план.

— И как планът ще промени всичко това?

— Щом ми задаваш такива въпроси, значи си загубил вярата си — отсече Геофрей.

— Вярата? Ха! Изгубил съм я бил! Вярата няма да ми изхрани хората. Нито ще изцели боледуващите, които страдат от недоимък на месо. Ето, ти стоиш тук, проповядвайки за вярата, а не виждам твоя Тристранен Бог. Виждам един уплашен дъртак.

Геофрей преглътна обидата и продължи да говори. Сам се беше принудил да играе докрай ролята на унижен. Тайно си мислеше: „Трябваше отдавна да намеря начин да ви подчиня, но може би още не е късно“. Гласно каза:

— Василий, ако това ще те успокои, аз също позагубих вярата си напоследък. Не просто заради...

— Тайната, това щеше да кажеш, нали? — прекъсна го едноокият. — Вие пазите някаква уж божествена тайна, която явно е по-различна от цялата история на глупавата ви църква. Продължаваш да шикалкавиш. Ти си лицемер. Всички типове като теб са лицемери. Всички предишни архиепископи са били лицемери. Всички твои епископи са лицемери. — Геофрей заподозря, че несвързаното говорене и непрекъснатото повтаряне на едни и същи фрази са признак на психическа нестабилност. — Проповядват и учите народа си на вяра, но вие нямате вяра. Хайде да не се лъжем. Маските са свалени. Кажете ми за твоя глупав план.

— Третата експедиция пое на път... — започна с дращещ глас Геофрей, но Василий го прекъсна отново...

— Без глупости, предупреждавам те! Ако ме баламосваш с твоите фантазмагории за експедиции до несъществуващ град, направо си тръгвам оттук. А ти няма да се върнеш, защото по някое време на обратния път ще се озовеш със стрела в гърлото.

— А какво ще кажеш, че ние открихме този град?

Това беше ново.

— Да, открихме го — продължи архиепископът. — Първата експедиция не успя, но втората го намери. Знаят го малцина освен Мое Високопреосвещенство, двама-трима от тези, които се върнаха. От тия, дето оцеляха. Забраших им да говорят затова пред другите под заплаха за сигурността на роднините им. Нямахме как.

— Щом това е така — попита саркастично Василий, — защо тогава и двете експедиции се водят провалили се?

— Защото се провалиха. Но втората експедиция се провали не от изтощение още в началото, както първата, а защото градът се оказа обитаем.

— Моля?

— Да — продължи Геофрей. — Разбира се, не точно, както си го мислиш. Улиците, разказваха върналите се, били пусти, сградите — отдавна запустели. Но имало няколко разхождащи се големи фигури, прилични на тези от статуите в Алборската катедрала. Тогавашните участници в експедицията ги сметнали за Исполини. Ето ти причина да им окажа натиск да не говорят затова — ако се бяха раздрънкали, щях да ги обвиня, че са си загубили разсъдъка в пустинята и са получили халюцинации от горещините. Освен че наистина щях да наложя наказания на рода им...

— А ти им вярваш?

— Да, вярвам им. Защото много интересни неща се случиха напоследък. Да кажем, че те промениха плановете ми завинаги. Първоначално смятах да изпратя Третата експедиция да стигне до града, да вземе Ключа и да превземе града във владичество на Валия. Заръчах на останалите епископи да подбират сред най-добрите Селектори и най-добрите сред Отряда за борба с Пустошта — тези, които разбират от бойни изкуства. Не че всички епископи направиха, както им заръчах, но... ако нашествениците са малко, мислех си тогава, че биха могли да ги победят в битка... Или ако не успеят с

превземането, да намерят начин да се шмугнат незабелязано до местната катедрала. Само че...

— Само че възникна нещо друго, нали? — любопитствува Василий.

— Да. Тарзия. Все още съществува и е много по-напреднала от нас. Ще те изненадам като ти призная, че Тарзия и Валя отново възобновиха приятелските си взаимоотношения след толкова векове... Тарзийците са следели експедициите ни. Но те са се надсмивали над смешните ни опити да стигнем Пясъчния град. Защото са били там и знаят малко повече за неговото състояние... Виж, направо ще си го кажа — предлагам ти да ни помогнеш. Лично. Ако се съгласиш, с теб и с някои други хора ще създадем нещо различно... Алтернативен съвет. След което сами ще отидем до Пясъчния град и ще открием реликвата, която търсим — Ключа на мъдростта. А щом се приберем във Валя, вече никой няма да ни попречи да властваме заедно с Алтернативния съвет над цяла Саркания. — Тук Василий погледна Геофрей под ъгъл, никак не вярваше, че архиепископът ще позволи на когото и да е друг да управлява заедно с него, но си замълча. — Прочее, забравих да те информирам. След малко ще дойдат тук тарзийци с няколко ездитни животни, които ще ни отведат набързо-набързо към едно място.

— Пак говориш уклончиво. А какво ще стане с твоята Трета експедиция?

Нима си осъзнал глупостта да я изпращаш? Или планираш да я пресрещнем по пътя...

— О, не! — отвърна лукаво Геофрей. — За нея имам други планове...

Сивата кралица, една от двете луни на Саркания, светеше със сивкава светлина и осветяваше пътя, помагайки на експедицията в монотонния вървеж. Начело на групата вървеше Константин, водачът на Трета експедиция. Плътно зад него крачеха не другите двама духовници от Тирий, а алборските епископи, сякаш намекваха негласно, че от тяхната дума ще зависи всичко, което стане оттук насетне. Истината е, че Геофрей беше споделил за нападението над предната експедиция единствено с Константин, но Бъкминстър, Бърбанк и Бърдан бяха получили специални заповеди от архиепископа да следят тирийския водач под лупа във всеки един момент. Константин не беше останал длъжен — макар и формално винаги лоялен на Геофрей, беше предупредил тирийските си колеги Колин и Грегъри да си отворят очите на четири, защото неведнъж архиепископът беше вземал управленски решения в ущърб на Тирий. Поради това Колин и Грегъри стъпваха с премерени стъпки зад алборските епископи. Цялото духовенство оглавяваше предни позиции, като изключим Джоузеф, който вървеше най-отзад заедно с Евелин. Двата често изоставаха от другите, за да могат да си говорят.

— Колко е смешно всичко това — закикоти се Евелин. Девојката се чувстваше доста по-спокойно с Джоузеф и вече можеше да споделя много неща с него, като с приятел, без да се притеснява от сана му. Не се притесняваше да критикува епископите на Албор и Тирий, когато се наложеше, а от време на време се шегуваше дори и с Геофрей. — Наистина, не са ли смешни? Техни Преосвещения се влачат мудно отпред и бавят всички останали. Да не споменавам, че бойните умения сигурно са под всякаква критика и няма да могат да реагират изобщо, ако изскочат отпред врагове.

— Мило момиче, бъди сигурна, че и те не съзнават в каква глупост са се забъркали и продължават да се забъркват — отбеляза Джоузеф. — И аз се притеснявам, защото приближаваме Унилите хълмове, а това е регион, традиционно обитаван от Скитащото свещенство. Макар и част от Валия, Скитащите свещеници не признават върховенството на нашата Църква и си имат собствено управление. Повечето Скитащи свещеници са обикновени хора, които са намерили смисъл в отчуждаването от цивилизацията и съзерцаването на небето и природата. Всички живеят в скромни

колиби или шатри, разположени високо в хълмовете и отдалечени едни от други. Някои от тях обаче са крайно агресивни и мародерстват, като понякога нападат случайни пътници.

Евелин потрепери. Перспективата да се окаже част от битка никак не ѝ се харесваше — не и толкова скоро. Още не можеше да се съвземе от новината, че Втора експедиция е била нападната. Тук обаче си струва да отбележим, че въпросната подробност, която Константин описа пред стъписаните експедиционери в храма на Тирий, беше половинчата, но това не бе по негова вина. Геофрей бе спестил някои от детайлите пред Константин — а именно, че Пясъчния град е открит. Беше премълчал и това, че нападателите са описвани като Исполини и че завърналите се живи експедиционери ги бяха свързали с някогашните Мъдреци на Сидоня. Единствено бе разкрито, че Втората експедиция е била нападната по време на престоя в Южната пустош от непознати и че се очаква и Трета експедиция да е обект на нападения. Ако зависеше от желанията на архиепископ Геофрей, той може би нямаше да разкрива нищо. Първоначалните му планове действително зависеха от успех на експедицията и той безумно вярваше, че малко въоръжени хора биха могли да отблъснат неколцина Исполини от Пясъчния град. Но за да успее експедицията, тя трябваше да е с осигурени оръжия, при това качествени оръжия. Ето затова архиепископът се принуди да разбули тайната, че Втора експедиция е била нападната. Само и единствено това.

Джоузеф се притесни от научената вест, още повече, че бе поел обещание пред Рандал, бащата на Евелин, да я опази жива и здрава на всяка цена. Епископът на Червен край умееше да използва меч — способности, които беше придобил още като тийнейджър, преди да осъзнае, че призиванието му е да бъде просветител и духовник. Надяваше се, че бойното му умение, ако се наложеше да го използва, щеше да е достатъчно при въоръжен сблъсък. Макар че в последно време в съзнанието му се беше прокраднало съмнение дали с това лошо ръководство експедицията нямаше да се провали изцяло и дали провалът нямаше да коства животите на всички...

Архиепископ Геофрей не можеше да проумее как в рамките на по-малко от една седмица успя да прекоси Валия по диагонал. Ездитните животни, които им бяха дали тарзийците, се оказаха изключително бързи. Но ездата им се оказа доста проблематична за Геофрей — той едва успяваше да се задържи на седлото. Добре поне, че неговото животно, за разлика от тукашните коне, нямаше нужда от това да бъде водено от ездача — то се подчиняваше единствено на инстинкта си да следва друго животно — по-голямо, но от същия вид. В случая голямото бе яздено лично от Загзъг, това е името на тарзиеца, който се срещна с Геофрей в офиса на архиепископа и предложи сътрудничество между Тарзия и Валия.

Загзъг обясни, че дромеквините (това е името, с което нарече животните) са изключително удобни за преходи на големи разстояния. Макар и да приличат на странни хибриди между валийски коне и камили от Червените земи, те са много по-съвършени както от конете, така и от камилите. При придвижване с бавен ход дромеквините са в състояние да стигнат от Тарзия до Валия за около три седмици само с еднократно спиране за вода и паша в централен оазис, намиращ се нейде навътре в Червените земи. Иначе животните могат да галопират непрекъснато в продължение на няколко часа дори под палещото слънце на полупустинни и пустинни области, макар че след това биха умрели, ако не спрат за продължителна почивка и няма наблизо вода. А сега Василий и Геофрей бяха предвождани почти в непрестанен тръс, тъй като климатът на Валия по това време на година бе благоприятен и дромеквините можеха често да спират за водопой от случайните ручейчета и да си почиват. Загзъг разясни, че дромеквинските стада имат твърде характерен матриархат — значи, премисли Геофрей, голямото животно, което тарзиецът яздеше, беше женско и по-малките мъжки животни просто го следваха. Общо пет животни притичваха неуморно зад женския дромеквин на Загзъг — двете, които бяха яздени от Василий и Геофрей и още три, чието предназначение щеше да дойде по-късно.

Архиепископът въздъхна облекчено, щом най-накрая стигнаха до Югоизточна Валия и краката му усетиха твърда почва. Василий се усмихваше под мустак и намигваше с единственото си око, очевидно с ясното намерение да се подиграе с боязънта на Геофрей. Двамата рядко слизаха от дромеквините по време на кратките почивки, дори през

нощта пътуваха, а времето за пълен престой и сън бе не повече от тричетири часа на денонощие. Висшият духовник на Валия разбираше, че бързината е от изключително важно значение, но колкото и да се стараеше, не можеше да скрие, че изпитва неудобства. На всичкото отгоре по време на всяка почивка Василий търсеше повод да се скара с него и да се заяде. Архиепископът потъваше в земята от срам и сериозно с безпокоеше от това, че Загзъг научаваше пикантни подробности как духовенството и официалните власти не могат да упражняват пълен контрол над страната си. Но тарзиецът мълчеше и не коментираше, за облекчение на Геофрей.

Бяха пристигнали сред ужасяващо унил пейзаж. Жилавите треволяци, кактусите, причудливите дървета вдъхваха някакъв ред в Червените земи. А тук всичко като че ли беше сбъркано. Някога плодородната почва сега беше примесена с пясък. Растенията боледуваха от неясна болест. Листата им бяха зелени само в центъра, в краищата имаха жълтеникав оттенък. В далечината, освен схлупените къщи на приближаващото село, се виждаха изсъхнали дървета.

Южно Крайгорие. Селото щеше да умре скоро, мислеше си Геофрей, макар че жителите му упорито се бореха и не го отстъпваха на Пустошта. Разбира се, всичко беше безсмислено и в един момент неизбежното щеше да се случи. Освен ако не се пръкнеше чудо.

Загзъг остана да чака заедно с животните в пресъхналата нива, докато Геофрей и Василий си пробиваха път към селото...

— Странно е всичко това — промърмори епископ Джоузеф. — Вече сме в Унилите хълмове, а още не сме посрещнати от никого...

От известно време Трета експедиция се изкачваше бавно по склоновете на хълмовете. Мъжете се напругаха. Жените мърмореха. На никой не му е приятно да се катери с килограми товар на гърба си. А сега, освен багажа, всеки трябваше да пренася оръжия. При това не малки ками и ножове — ежедневните оръжия, с които всеки валиец се запасяваше. А дълги кинжали, саби, лъкове, които, макар и да не тежаха, бяха обемисти и се явяваха пречка при катеренето...

Евелин не знаеше колко полезна би била в битка. Дано наистина повечето от Селекторите и тези от Отряда за Борба с пустошта владееха бойни изкуства. Но само на това ли се надяваха?

— Какво каза? — попита момичето разсеяно.

— Макар че се движим през нощта, някои от хората на Скитащото свещенство трябва да са ни забелязали. Тези от тая страна на хълмовете са по-скоро дружелюбни, бил съм тук вече преди и знам това. Винаги се намираше някой, който ме посрещаше. Разбира се, идвал съм тук по други мисии и предрешен като странник, тъй като местното началство не гледа благосклонно на срещи на църковните власти. Нали виждаш — дори свещенството на нашата експедиция е с нормални дрехи, без отличителни знаци.

— Да, забелязах това — отговори раздражено Евелин, сякаш Джоузеф намекваше, че момичето не си върши работа като наблюдател. — Не те попитах, защото вече предполагах, че положението е горе-долу такова. Не ми става ясно само едно — как такава общност може да се самоуправлява, при положение, че както сам ти каза, колибите и шатрите са разпръснати и всеки си има собствено мнение — хем някои са дружелюбни, хем други са мародери?

— Добър въпрос, мило момиче. Наистина те имат някаква форма на власт, но такава власт не може да се задържи, освен ако не предлага нещо ценно. И такива разнородни групи не могат да се търпят, освен ако не зависят едни от други. Не знаем много, но властта със сигурност осигурява пари или някакви други облаги. Колкото и един човек да скита по света, колкото и да си мести покъщнината, той не може да съществува само от това, което си произвежда. С пари можеш да си купиш сечива, каквито тук трудно биха могли да се изработят. Хубави

оръжия, каквито сам не можеш да си направиш. Мародерите, колкото и еретични да са и колкото и да нарушават всички духовни принципи, понякога нападат селата и отмъкват най-различни стоки, които се използват от скиталците. Поради тази причина ги търпят. Разбира се, доколкото знам, има и пълни аскети, които живеят в къщурки, направени от преплетени клони и не се хранят от нищо друго освен от трева и корени. Но съм сигурен, че те са малцинство и аскезата не е толкова силно застъпена в днешно време. Даже по време на събранията в Алборската катедрала нееднократно се е споменавало и за някакъв скрит град. Не вярвам, че има чак голям град, но може би има тук нейде скрито селище, навярно в пещерите. Мисля, че при всички случаи понятието „Скитащо свещенство“ вече е крайно неприемливо.

— Е, в такъв случай остава да се надяваме, че няма да попаднем на агресивни — заключи мъдро Евелин. Не ѝ се говореше повече, защото всичкият ѝ багаж я изнуряваше, а късата сабя, която си беше избрала за оръжие, макар и да не беше тежка, само се люшкаше напред-назад и се пречкаше. Неудобствата бяха тъй големи, че момичето бе сляпо и глухо за околната красота. А сутринта вече прииждаше и за експедицията това беше единственото време, когато можеше да се радва на природните прелести на дневната светлина — за кратко, преди да настъпи време за умерено похапване и сън. Групата все още не беше се изкачила до високите части на хълмовете и тук-там се срещаха големи широколистни дървета, които вече сипеха златни листа и предричаха идващата есен. Червеношийки прелитаха от клон на клон и безгрижно пееха. Песента им предвестяваше поредния престой на експедицията, когато трябваше да се намери място за отдих. Но оставаше още малко време за вървеж, а Евелин се беше вгълбила в себе си. Почти пропусна неясното шумолене нейде на двайсет метра навътре сред дърветата, но изведнъж се сепна и в рамките на миг се извъртя към епископ Джоузеф — точно навреме, за да го предупреди.

За архиепископ Геофрей беше интересно да наблюдава безпокойството на Едгар, епископа на Южно Крайгорие. Едгар беше човек със завидна репутация, известен със своя благоприличен вид, смирение и благодравие. Но неловкостта му се беше изписала на лицето в този момент. Все пак Геофрей беше нахълтал в дома му без предупреждение, при това заедно с човек, който в съзнанието на духовниците се счита за враг на Валя.

— Ще ми се да попитам какво прави Негово Високопреосвещенство в моя дом, особено след като дълги месеци наред не получавах отговор на писмените си запитвания. В последно време нямах и покани от Църковния съвет за решаване на управленските въпроси, така че очевидно Южно Крайгорие няма отношение към проблемите на Валя. Явно нямате нужда от нас и поради това дори бих казал, че не съм се обидил заради това, че в Пустошта се отправя нова експедиция без мое знание. Но простете ми за греха на любопитство — бих попитал, нали експедицията щеше да се проведе и с моя отрицателен глас?

Василий се засмя. Архиепископът му стрелна един остър поглед, за да му напомни уговорката, че само той ще говори. И продължи...

— За нас беше важно общността да вземе решението сплотена, и да, Мое Високопреосвещенство сметна, че вашият глас нямаше да бъде решаващ. Но не затова съм дошъл.

— Смяя ли да задам въпроса „Защо“? Да не би да е открит начин да се справим с Южната пустош, която, както виждате много добре, навлиза вече и в моя двор?

— Предположението ви, мой верни поданико, може да не се окаже толкова далече от истината, макар Мое Високопреосвещенство да подозира, че намира неприятна закачка в гласа ви. Най-малкото, защото времената са се променили. Открихме неочакван съюзник.

— Виждам това много добре — заговори недоволиво Едгар, споглеждайки Василий.

— Не това имам предвид — смотолеви набързо архиепископът и изстреля, — Тарзия и Валя са отново обединени.

Епископ Едгар побеля и за малко щеше да изтърве дървената си чаша, която току-що беше поел с късите си ръце и бе насочил към устните си. Но бързо се опомни и каза:

— Обединени, така ли казвате, Ваше Високопреосвещенство? Бихте ли могъл да простите още веднъж любопитството и да ми споделите защо такава важна новина пристига чак сега? И как, хм, така да кажем... се случва още преди изпълнението на Великата заръка и Пророчеството? Нали първо Трите Свещени предмета ще се завърнат, и чак тогава ще имаме претворението на Саркания, сиреч да разбираме обединението както в древни времена на Тарзия, Валя и Сидоней?

— Ваше Преосвещенство знае, че Мое Високопреосвещенство има малко повече информация според Тайната, за която не мога да говоря? — отвърна хладно Геофрей. — Пророчеството не е категорично относно детайлите, в които това ще стане. Но времената наближиха. Третата Експедиция ще успее да си достави Ключа на мъдростта. Сега за вас е важно следното: да направите избор. Дали ще участвате във Великата заръка или не. Ако решите, ще наредя да вземете със себе си двама бележити специалисти от Отдела по борба с Пустошта. След което ще изискам от Ваше Преосвещенство лично да се присъедините към Мен, Скиталеца до Мен и един тарзиец, с които ще се отправим да помогнем на Трета експедиция...

Бръчките на умореното лице на Едгар се сгъстиха.

А след малко изрече:

— Добре, разбирам всичко. Ако трябва, за мен ще е чест да помогна на Ваше Високопреосвещенство. Но как ще настигнем вече напредналата експедиция? — Геофрей си позволи за пръв път една издайническа усмивка, откакто бе влезнал къщата на Едгар.

— Е, тук вече идва намесата на Тарзия.

Тримата души с лъкове и готови за изстрел стрели свариха Трета експедиция почти неподготвена. Само Джоузеф и Евелин успяха да извадят оръжията си — момичето своята сабя, а епископът — меча си. Но бързо осъзнаха, че единствените хора с готови за стрелба лъкове бяха тези от отсрещната страна, а нито един от лъконосците на експедицията не беше разбрал какво става. Нямаше какво да се прави при такова неравенство — онези се движеха бързо, познаваха гората и можеха да бързо да избият всички, стига да решат. За Експедицията остана единствено да изчакат какво ще предприемат тримата, както и надеждата, че жителите на Унилите хълмове ще проявят разум и разбиране и няма да посегнат нито на живота, нито на храната и водата, нито на останалите провизии.

Един от мъжете, висок и строен младок със спусната до раменете руса коса, макар и с леко грозновато и луничаво лице, се приближи към групата, все още с насочена стрела.

— Какво правите на наша територия? Казвайте бързо? — попита той нетърпеливо.

Константин, изненадан от неочакваното нападение, поде с треперещ глас.

— Уважаеми господа, ние сме просто обикновени хора, представители на Селекторите и Отряда за Борба с Пустошта, които минават през хълмовете, за да видят докъде се е разпростира опустошението.

— Добър опит — отвърна русият. — И щеше да е достоверен, ако не знаехме, че вашите хора от Отряда за борба с Пустошта работят само на изток или запад, където Южната пустош не граничи с планините. И, разбира се — добави той с усмивка, — ако не бяхме осведомени от информаторите си да очакваме гости, които ще минат през Унилите хълмове, за да издирват реликви в пустинята. Така че бъдете по-искрени, защото търпението ми се изчерпва.

Константин преглътна шумно. Но облекчението за него дойде, когато луничавият заговори отново.

— Във ваша полза е това, че ние вече имаме познати сред вас — каза той и се обърна към епископ Джоузеф. — Може би ти имаш нещо да ни кажеш?

— Да, разбира се — заговори с отчетлив глас Джоузеф, без да обръща внимание на святкащите очи на алборските епископи,

приковани към него. — Сведенията ви са в общи линии правилни, но ви уверявам, че преминаваме през Унилите хълмове само транзитно. Нямаме намерения да нарушаваме вече установения ред тук.

— Ако е за това, редът вече е нарушен. Това, което не мога да разбера, е отношението на началството към вас, защото то, меко казано, е противоречиво. Очаквахме вашето идване. В началото заповедите бяха изрични — че трябва да ви заловим. А после... после ни казаха, че от жизнено важно значение е да бъдете изпроводени по безопасен маршрут през Унилите хълмове. Не знам на какво е признак това, но не ми се вярва толкова бързо отношенията между Валия и нас да са се сдобрили.

— С вас? — изплю ядно и неочаквано Бъкминстър. — Глупости приказваш, а разликата между вашите дрипи и красотата на Албор е като между земните червеи и небесните звезди. Никога не можем да се сдобрим с отвратителната ви слюзеста същност...

— О, така ли? — полюбопитства русият. — Колко мило звучи това от устата на епископ на Албор. Ама не се учудвайте, дори и без епископските дрехи, без туниката и епитрахила, вие пак можете да бъдете разпознати по безочливостта си. Не е чудно, че Скитащото свещенство е било основано, та вие сте преобраз на лицемерието, на което пръв враг е Тристранния Бог. Само искам да ви напомня, че моите хора вършат повече работа от вашите Селектори и борци на Пустошта. Или поне вършеха.

Той въздъхна и продължи.

— За съжаление Южната пустош настъпва и тук. Вие още не сте я забелязали, но прехвърлите ли върховете и озовете ли се на другата страна на Унилите хълмове, ще забележите разликата. Хората не живеят много щастливо там, ако трябва да съм откровен. Там са останали само най-големите аскети и тези, които ще ви плячкосат с удоволствие за къшей хлебец. Така че, моля ви, доверете ми се. Ще ви преводим най-бързо. Наблизо е моята шатра, ще бъдете мои гости за почивката ви през деня, а следващата нощ ще тръгнем...

Цап, цап, цап... копитата на дромеквините цапаха из пясъците, докато препускаха. За пръв път архиепископ Геофрей призна достойнствата на тези животни. Макар и да друсаха при езда на твърда повърхност, на пясъчния терен толкова меко стъпваха, че вече нямаше чувството, че ще се катурне от седлото. А ако се абстрахираше от цапането и чаткането, можеше да си представи, че лети над жълто море, но това не бяха вълни, а дюни. Нито отпред се виждаше край на морето, нито отзад, нито настрани. Даже почти не забелязваше своите съмишленици, дори Загзъг едва се мяркаше в далечината. Животните препускаха на известно разстояние едно от друго, за да не вдигат пясък върху тези, които галопираха отзад. Но дромеквините имаха безупречен усет и знаеха накъде да се отправят...

Геофрей знаеше, че това няма да продължи, докато стигнат до Силабор, Пясъчния град. Много преди това дромеквините щяха да загубят силите си и да умрат от жажда. Но важна беше тази начална засилка, тази преднина, която ездитните създания щяха да зададат на групата. Само така имаха шанс да настигнат Пясъчния град първи, или поне горе-долу по едно и също време с Трета експедиция. А след това...

След това, архиепископът сам не знаеше. Знаеше само, че се страхуваше. Страхуваше се от бъдещето. Страхуваше се от спътниците си. Страхуваше се от евентуален неуспех. Страхът е вреден, страхът спира прогреса, страхът е поставен от Тристранния Бог наравно с други грехове човечески. Геофрей никога не очакваше, че ще се сблъска с истинските си страхове. Колко удобно му бе да управлява, да седи в уютния си офис, да пише заповеди оттам, или да скастри другите епископи, докато дискутираха предстоящите решения. Но вече нямаше как — беше направил твърде много компромиси, за да си позволи да не излезе от удобната си зона на комфорт. Той трябваше да свърши тази задача — самият той, защото не можеше да се довери на нито един негов поданик. Нито на Загзъг или, не дай Боже, Василий. Те преследваха собствените си интереси.

Но все още не знаеха за скритите планове на Геофрей. А в тях нямаше място нито за преотстъпване на управлението му на Тарзия, нито за легитимиране на незаконната власт на Василий... Скоро щеше да се отърве от всички... стига да намери начин да достигне до Ключа на мъдростта преди останалите...

„А след това“, размишляваше той, „Дано Ключът ме дари с достатъчно мъдрост, че не само да спася Валия, но и да се измъкна от тая Пустош“...

Пустош. Абсолютна и безпощадна. Луничавият момък, който изпроводи експедицията, се оказа прав за южните склонове на Унилите хълмове. Дърветата бяха като посърнали и изгорени от Слънцето. Земята в подножието дори приличаше на пепелище. „Тук Слънцето пече много силно, буквално прегаря тревите“, сподели младежът, когато се спускаха в ранната сутрин. „Може да не сте били подготвени за това при тръгването, но тук няма рязка граница между полупустиня и пустиня, каквато има в по-равнинните райони“.

Но нямаше нужда да пояснява — жълтите пясъци започваха направо на няколко километра от подножието на хълмовете и се простираха докъдето стигаха очите. Предстоеше малко работа за Селекторите и Уолтър, другият Джоузеф, Хенри и Питър направиха кратка обиколка под водачеството на русия момък, за да направят оценка на пораженията. Резултатите щяха да бъдат докладвани по-късно, едва ако се върнеха благополучно. А след кратките наблюдения на Селекторите, предстоеше истинският поход.

Евелин беше сразена, но изобщо не бе подготвена за това, което последва през идните дни. Тъй като пътуваха предимно под лунна светлина, а беше такъв период, че грееха и двете луни, пясъците изглеждаха дори по-зловещи, отколкото бяха — не жълти, а призрачнобели. Докато бяха съвсем в началото на Южната пустош Евелин можеше да се обръща и съсредоточава погледа си върху Унилите хълмове, за да не бъде обгърната от депресия поради монотонния пейзаж. Но когато Трета експедиция се отдалечи на достатъчно разстояние от планинските райони, всеобща омърлушеност обзе всички. Сега вече навсякъде се виждаше само Пустош. За сметка на това звездното небе беше изключително ярко. Евелин започваше да допуска мисълта, че няма никакъв Пясъчен град, нищо друго, освен пясъци и докато вървят напред ще стигнат до момент, в който небето просто ще се слее със земята и смаже всички. Но девойката осъзнаваше, че това е просто илюзия, а истината е по-страшна — предишни експедиции са откривали някакви ужасни врагове, така че кой знае какви недружелюбни люде можеха да се навъртат в Южната пустош, които неясно как оцеляваха в тази безводна и монотонна местност...

Когато сутрин спираха, всички похапваха набързо от сушеното месо и хляб, след което се затваряха в плътните си спални чували,

които не пропускаха нито пустинните жеги, нито светлината на Слънцето. По това време Евелин се молеше. Молеше се дълго и горещо. Молеше се за прошка, че се е съмнявала, молеше се за това да живее, молеше се дори ако бъдат нападнати, тя да не остане случайно последният жив участник в тази ужасна пустиня, който да се скита дълго и самотно, изгубен от света, до смъртта си. Не на последно място се молеше и за семейството си, за сестра си Линда, която беше останала във Валя и за самотния ѝ баща в Червен Край. Чудеше се дали изобщо ще доживее деня, в който ще види родното си селце отново. Мислеше си за приятелките, за Ванора, с която така и не успя да се види по време на престоя в Тирий...

Един ден Евелин се събуди от неочакван писък. Изскочи от спалния си чувал (абсолютно противоположно за експедицията) и изтича настрана. Джоузеф дойде и я прегърна плътно, както се стори на девойката, дори малко по-особено. Когато се успокои и се увери, че писъкът не е нищо друго освен продукт на подсъзнанието, Евелин се замисли сериозно за отношението си към Джоузеф. Дали го възприемаше просто като ментор и духовен наставник, или като нещо повече? Макар и повечето духовници да бяха аскети, сватбите не бяха изрично забранени нито от църковния канон, нито от Книгата на Светлия пророк, но женитбата ставаше факт единствено след изрично разрешение от архиепископ Геофрей. И той следеше дали жената има безупречна репутация, за да не би епископът да се сдобие с лошо име сред хората. За пореден път се ужаси от срамната си работа. Макар че опитваше да си наложи в съзнанието, че точно сега се превръща в достойна жена от Валя, все още чувстваше, че не е достатъчно забелязвана и оценена. Наистина, до този момент беше направила някои добри наблюдения и дори своевременно успя да предупреди Джоузеф за предстоящата среща с жителите на Унилите хълмове (нещо, за което той я похвали по-късно), за Евелин все още предстоеше да блесне и да бъде призната от цялата общност.

И една нощ, когато бяха потеглили отново на път, се случи точно такова събитие, което издигна Евелин в очите на всички участници в Трета експедиция. Дори и намусените алборски епископи накрая признаха, че девойката беше забелязала нещо от изключително важно значение. Групата вървеше в пустинята бавно. Всички се чувстваха напрегнати. Първо Матилда и Лили споменаха, че нещо не е както

трябва. След това другият Джоузеф, Селекторът, промърмори, че има нещо различно от предишни нощи, но не можеше да разбере какво точно. С него бързо се съгласиха Алан, Владимир, Гриша и Едуард, които като опитни представители на Отдела за борба с Пустошта познаваха много добре нейните свойства. Хенри, Питър и Уолтър се оглеждаха наоколо подозрително. Епископите, които стояха отпред на групата, се опитваха да запазят спокойния дух. Епископ Джоузеф най-отзад размишляваше за нещо полушепнешком, а Евелин до него внимателно анализираше обстановката. Какво можеше да не е наред? Наоколо беше почти тихо. Само леки ветрове повдигаха пясъка и го запокитваха нанякъде, което беше съпровождано от леко свистене. Всичко си изглеждаше както преди. Безкрайни жълти пясъци на изток, запад, север и юг. Луните продължаваха да светят ярко. И изведнъж, както гледаше небето, Евелин проумя.

— Звездите!!! — изписка така, че всички се обърнаха назад.

— Какво има, момиче? Защо така ни стрякаш? — попита настойчиво алборският епископ Бърдан. Бъкминстър и Бърбанк до него гледаха начумерено.

Колин и Грегъри застанаха нащрек, в готовност да успокоят обстановката, ако предстоеше да стане твърде гнетяща. А Константин влезе в ролята на истински лидер и повторно зададе въпроса на Бърдан с умерена интонация.

Ошашавената Евелин нищо не успя да отговори, прикована от неочакваното внимание на околните. Само посочи на изток. И тогава всички разбраха.

Източното небе беше черно. Там не се виждаха никакви звезди. Нямаше никакво логично обяснение това да се случва. Изсъхналите дървета на Непристъпната гора, които навлизаха навътре в Южната пустош, не можеха да засенчат небето. Те бяха твърде далеч и нямаше как да бъдат забелязани нито през деня, нито през нощта. Друго нещо беше засенчило звездите. Нещо, което беше смутило спокойствието на пустинята. Всички бяха разтревожени. Никой не знаеше, че само на няколко километра от тях бяха преминали препускащите дромеквини, които бяха дигнали нависоко фините пясъци и именно пясъчните облаци бяха закрили ярките звезди на Изтока.

Архиепископът окончателно призна качествата на дромеквините, след като в продължение на почти десет часа (според усещането на Геофрей) тичаха в тръс или галопираха неуморно. Даже Загзъг сподели, че това е вероятно рекорд за цяла Саркания. Тарзиецът каза, че мекият климат на Валия и честите паузи за водопой са допринесли за това животните да са в отлична форма. „Червените земи“, сподели Загзъг, „са почти безводни, но дори и отвъд тях Тарзия представлява суха степ“. Геофрей се почувства доволен от признанието, че земите на Валия си оставаха най-благоприятните в света.

Най-накрая женското ездитно животно на Загзъг се измори и легна в пясъците. Останалите дромеквини го наобиколиха и също легнаха. Ездачите вече нямаха какво да направят за тях, защото вода в Южната пустош, поне според познанията както на валийците, така и на тарзийците, никъде нямаше.

Животните щяха да умрат тук, но Геофрей, Загзъг, Василий, Едгар и неговите двама спътници — Ралф и Фил, вече се бяха приближили достатъчно до Силабор, Пясъчния град. Сега им оставаше да извървят останалото разстояние пеша...

След кратка почивка за похапване и дневен сън шестимата се събудиха точно докато Слънцето се намираще високо над хоризонта. Беше горещо, но нямаше как — макар и да бяха наваксали голямото разстояние с езда, все още трябваше да вървят упорито, за да са сигурни, че са изпреварили Трета експедиция. Днес щяха да похабят известна част от водните си запаси, но все още не се безпокояха — всеки имаше достатъчно резервно количество, което щеше да стигне за обратния път.

Всички вървяха мълчаливо. Геофрей беше благодарен, защото не му се слушаше подигравките на Василий. Едноокият лидер на Скитащото свещенство се чувстваше много по-некомфортно от другите. Отражението на слънчевите лъчи от пясъците заслепяваше всички, но Василий като че ли беше най-уязвим — единственото му око се насълзяваше, веждата над грозния белег, който заемаше мястото на другото око, потрепваше нервно. Но той мълчеше, явно искаше да се покаже на по-корав от всички останали. На тази мисъл архиепископът се усмихна. Слабостта на Василий му даваше предимство, когато щеше да действа сам, независимо от другите.

Денят вече вървеше към превала, когато пейзажът започна да се променя. Неочаквано за всички, освен за Загзъг, който не изглеждаше никак изненадан, отпред се появи нещо, което в леко късогледите очи на Геофрей приличаше на странно черно петно. С напредването петното започна да се оформя и да придобива структура. И най-важното, все повече растеше.

— Кула! — извика смаяният Василий, когато вече отговорът стана твърде очевиден за полусляпата му глава. — Това е кула, сякаш изникнала от пясъка!

— Да, кула е. Първата от двете наблюдателни кули на Силабор. Втората е от другата страна на града. Преди столетия е имало пътища от двете кули към главната порта. А сега пътищата са затрупани, но кулите все още стоят. Днес ние ще отседнем в кулата и там ще помислим какво да правим. Ако експедицията ви се зададе отдолу, ние ще успеем да я забележим — обясни Загзъг. Епископът на Южно Крайгорие се намръщи — явно се зачуди откъде тарзиецът говореше с такава увереност и с такива познания, но си замълча...

Пясъкът на Южната пустош не беше затрупал само пътя към кулата, но и вратата, откъдето се влизаше. Но на един метър височина се подаваше разбит прозорец и всички влязоха вътре. Малкият отряд започна да се изкачва по спираловидната стълба и след известно време всички установиха, че горната част на кулата има три нива, което даваше възможност на всеки да се разположи според собственото си желание. Василий предпочете долното ниво, а Едгар, Ралф и Фил заеха средното. Геофрей беше щастлив да заеме горното и най-далечно място от това на водача на Скитащото свещенство, но все пак се притесняваше, че ще се наложи да съжителства с грозноватия и приличащ на животно Загзъг за известно време. Притеснението обаче отстъпи място на нещо друго — на любопитството към това, което се намираще в горната част на кулата.

Цялата беше изпълнена с някакви причудливи предмети, за които Геофрей не можеше да намери обяснение за какво служат! Те не приличаха на нищо, което беше виждал досега!

— Задаваш ли си въпроса за какво са служили тези уреди? — попита уклончиво тарзиецът. — Няма да се сетиш, колкото и да мислиш. Само един от вас се е сетил преди много години — този, който уважавате и тачите като Светъл пророк. Защото той първи от

вашата Валия е достигнал до Силабор след пристигането на Учителя, а и той е имал късмет, защото попаднал на книгите и документацията. Живял е известно време тук, понаучил е малко история и наука за звездите, след което се е върнал и е предал голяма част от познанията на валийците. И те започнали да го боготворят, колко умно! Само че не всичко споделил — част от наследството му изчезнало с неговата смърт, а другата част станало известно като вашата Велика Тайна. Зад нея вие, архиепископите, се криете като всезнаещи, а простолюдието, макар и да не ви долюбва, все пак се прекланя пред Великата Тайна. Защото всеки валиец е чувал за нея, макар че никой не я знае, нали? Чудно ми е как хората ви са намерили начин да се прекланят пред това, което не знаят, като някаква абстрактна идея, вместо на вас, нали?

— Достатъчно! — опита се да отвърне властно Геофрей, но всъщност гласът му така бе изтънял, че изписука. — Властта на Валия все още е в ръцете на Мое Високопреосвещенство, нали?

— Все още — отговори Загзъг, поглеждайки косо архиепископа. — И в това „все още“ се крие цялото разковниче. Явно упорито си затваряш очите, или не забелязваш какви ги плещи онзи на най-долния етаж? Но не се безпокой. Този Василий няма да ти вземе първенството. Не и докато си верен на мен, Тарзия и Учителя ни. Не се съмнявай в мен. Можех още във вашето Южно Крайгорие да използвам приказките на Скитащия свещеник в моя полза и да ги обърна срещу теб. Но мисля, че ти си по-полезен като владетел на Валия. Искам да ти помогна... Но няма да ти дам отговори наготово, а само насоки. Къде се намираме според теб?

— Как къде се намираме? — попита ошашавеният Геофрей. — Сам каза, че сме в наблюдателна кула.

— Точно така. И какво са наблюдавали някога наблюдателите тук?

Архиепископът се запъна. Разбира се, наблюдателните кули биха били полезни при военни конфликти, при отбраняването на града. Но бързо съобрази, че това няма как да е било така, особено в мирните времена на Саркания.

— Правилно мислиш — отгатна мислите му Загзъг. — Това не е била наблюдателна кула за военни цели. Макар че оттук тарзийците в последно време наблюдаваха вашата предпоследна експедиция. Но тези машини, които виждаш тук, са извършвали редица други

наблюдения за селскостопански нужди, за сезонните промени. Няма как да ги активирам, за съжаление, тъй като те работят по отдавна забравена за вашите хора технология, много сходна с тази на древните ви селскостопански машини. Селскостопанските машини използват енергията на слънцето. За нуждите на кулата енергията се е произвеждала по друг начин в сграда, която се намира някъде наблизо. Тъжно. Електричеството отдавна не присъства във вашето знание. И въпреки това има нещо, което мог да ти покажа.

Тарзиецът отиде към стената и започна да върти едно от гигантските колелета с ръчки. Внезапно — о, чудо! Част от покрива се разтвори. Чак тогава Геофрей забеляза, че едно от устройствата с цилиндрична форма е насочено към небето.

— Това е телескоп! — поясни Загзъг. С него могат да бъдат наблюдавани звездите, някои други неизвестни за вас особености на небесната шир, както и останалите обитавани светове. Но сега ще ти покажа нещо друго — тарзиецът се наведе и заби поглед в един от малките отвори отстрани на цилиндъра, докато въртеше някакви други ръчки, колела и лостове. — Погледни в окуляра! Насочил съм го към Сивата кралица, една от луните ни.

Геофрей погледна и ахна от изненада! Това, към което гледаше, очевидно приличаше на луната, но в много по-големи детайли. И на повърхността ѝ имаше гигантски падини, хълмове и някакви други формации, които не можеше да разпознае.

— Това устройство може да увеличава далечните обекти в небето. Учителят ни разкри, че този телескоп съвсем не е бил най-мощният, някога на хълм (също погълнат от пустинята) е имало огромен уред, който е показвал невиждани подробности. Но всичко това е загубено. Макар че можем да си го върнем, ако работим заедно.

— Гарантирано ли е? — изненадан от собствения си въпрос, противоречащ на плановете му, попита Геофрей.

— Не знам. Едно от нещата, които не знам. Макар и да знам много други неща, много познание е потънало в забрава. Защо Исполини сега са се върнали в Силабор? И ако Исполините са се върнали, но знаем, че навремето са работили с мощни машини, къде са те? Защо не са окупирали тези кули, защо не са се погрижили за апаратурата тук? Какво става със Сидоней? Не знаем, и Учителят не казва, може би още не сме станали достойни да научим...

— Тук са!!!

Силният вик на Загзъг събуди поспаливия Геофрей, който беше заспал както си беше дошъл, с робата, на пода. Архиепископът се засрами от себе си, все пак за човек от неговия сан малко или много се очакваше да има изключителен себеконтрол. Страхуваше се, че това, че се е унесъл в сън, без да се усети снощи, докато Загзъг оглеждаше машинарията в кулата, допълнително го дискредитираше пред тарзицеца.

Загзъг се суетеше около един от прозорците. Той държеше в ръката си далекоглед и от време на време наблюдаваше околния пейзаж. Най-сетне, без много да се колебае, подаде далекогледа на архиепископа и му даде няколко кратки насоки как да борави с него.

Далече от кулата, сред жълтите пясъци, малки точици се придвижваха напред, пъплека като мравки — бавно, но постепенно. През увеличителния уред точиците добиха човешка форма и Геофрей позна Константин, водача на Трета експедиция, крачещите зад него епископи на Албор и Тирий и останалите.

— Е, какво ще правим? — попита след кратка пауза Загзъг.

— Каквото бяхме решили предварително — тросна се Геофрей.
— С колко време разполагаме?

— До няколко часа трябва да сме освободили кулата, иначе ще ни забележат. Няма съмнение, че и за тях това ще е първата спирка. Съветвам те да отидеш на долните етажи и да събудиш останалите. Кажим им да не остават нищо тук. Скастрий ги и не им оставяй възможност да задават въпроси. Ако Василий започне да се дърпа, аз ще съм на твоя страна.

— А ти?

— Аз ще направя един последен оглед. Успях да открия няколко самотни сгради на известно разстояние от главната порта на Силабор. Надявам се да са безлюдни. Вярвам, че ще ни дадат укритие от любопитни погледи. Ако експедицията тръгне направо към главната порта, а не дойде към нас, нещата ще се подредят точно както ги планираме.

Въздухът отново започна да става горещ, когато всички от Алтернативния съвет се затътрусиха по жълтите пясъци. Най-отпред уверено вървеше Загзъг и ги водеше към подбраните от него сгради. Не мина много време и градът изникна отчетливо на хоризонта. Дори и

с късогледите си очи Геофрей осъзна, че Пясъчния град, или Силабор, е много по-красив от Албор. Ако в Албор преобладаваха основно белите и сините цветове тонове, то в структурата на Силабор се натрапваше някакъв непознат черен минерал. Но при все това архиепископът не можеше да опише града като мрачно и неприветливо място. Той беше прекрасен, но прекрасен по своему. Ако меките багри правеха Албор успокояващо място, то високите колони с мрачни нотки на Силабор предизвикваха усещане на атмосфера на доминиране. „Ако бях няколко десетилетия по-млад“, помисли си Геофрей, „просто щях да се оставя на емоциите, да изтичам до голямата колона, щях да падна на колене и да ударя чело в земята... в почит на това чудно творение на Тристранния Бог“. Градът излъчваше могъщество. В неговата сянка всеки би се почувствал като нищожество, като земен червей, неспособен да сътвори нищо хубаво.

Докато вървяха, Геофрей забеляза и нещо друго. Сякаш вече не затъваха в меките пясъци, а нейде отдолу се появяваше стабилна твърд. Да, пясъчният слой наистина изтъняваше. „Дори и пясъците отстъпват на това величие“, прецени архиепископът. „Какво непривично име — Пясъчен град, дадено от неграмотни люде“.

До мига, в който малкият отряд стигна до сградите, за които Загзъг бе споменал, пясъкът напълно изчезна и отстъпи място на красиви гранитни плочи. Стъпките кънтяха и шумът отекваше от близките стени на Силабор. Изглеждаше, че това е запустял град, на който никой не бе смутил покоя му в продължение на векове. И въпреки всичко...

— Градът не е безлюден — довърши мислите на всички Загзъг. — Успях да проверя с бинокъла. Разбира се, в него няма хора, нито тарзийци. Но по улиците на Силабор се забелязват единици странни създания. Патрулират и пазят. Остава ни единствено да траем...

Външните сгради, подбрани от тарзиеца, се оказаха празни. Отрядът подбра ниска едноетажна постройка, където всички можеха да се скрият за известно време и да чакат. Постройката разполагаше с единствено помещение вътре, в което се влизаше направо от вратата, без коридор или странични стаи. Самата врата, направена от метал, беше леко открехната. Никой не си бе направил труда да я хлопне или заключи. Но по подобие на някои алборски врати от древността притежаваше вътрешна ключалка с резе. Тук можеха безпроблемно да

се спотайват и никой нямаше да забележи, дори ако беше висок като Исполин. Прозорците бяха разположени високо и по необичаен начин — на самия покрив. Слънчевата светлина проникваше вътре, но не достигаше до пода и след затварянето на вратата обстановката ставаше сумрачна.

— Това е бил някогашен хангар, но не мога да ви кажа какво се е съхранявало вътре. Навярно машинария за транспорт до кулата, но не съм сигурен. Сега е празен. Не е много уютен, но ще свърши работа. Все пак става въпрос за не повече от няколко дни.

Архиепископът изглежда останалите печално.

Бурна радост настана сред участниците в Трета Експедиция, когато достигнаха до основите на наблюдателната кула! Даже обичайно каменното изражение на Бъкминстър, Бърбанк и Бърдан показваше облекчение. Матилда и Лили веднага се втурнаха към отвора, явно прозорец, който изглеждаше като единствен възможен вход към вътрешността на кулата, но Константин ги спря.

— Не бързайте толкоз — скастри ги той. — Не знаем какво има вътре. Пътуването не беше съпроводено от неочаквани препятствия, но знаем, че Втора експедиция е била нападната. Не знаем кога точно и от какво точно. Но нищо чудно мястото да не е толкова безлюдно, колкото очакваме да е.

— Не е, наистина — поде с уверен глас Евелин, толкова уверен, че като не беше самата тя, а някой друг човек. Но тя беше си спечелила донякъде уважението на останалите след като бе забелязала неочакваните промени в звездното небе, а и напоследък вратата ѝ се беше закрепила, калена от суровата Южна пустош и много молитви. — Тук има нещо. Следи.

Тя се наведе и погледна пясъка пред нея. Очевидно вятърът не беше успял навреме да покрие следите на малкия отряд на Геофрей, Василий, Загзъг, Едгар, Ралф и Фил.

— Следите обаче не са на никакви непознати животни — продължи тя. — Тези напомнят на човешки ходила. Но тези — посочи тя към няколко по-дълбоки и плоски дупки — със сигурност не са. Като че ли копита са газили тук, на свине или нещо подобно.

— Свине, излезли от кулата? Абсурд! — пое Бърбанк, но за щастие на Евелин, Джоузеф се намеси и го прекъсна.

— Хайде да не търсим под вола теле — отвърна той. — Има следи и това е безспорно. Ще препоръчам на хората от Отряда по борба с Пустошта да направят само един кратък оглед. Но днес е по-добре да не отсядаме в кулата. Ако има врагове, могат да ни обсадят и никога да не се измъкнем оттук. Най-добре да продължим направо към града.

Епископ Константин кимна. Всички бяха съгласни.

Алан (братът на Евелин), Владимир, Гриша и Едуард обиколиха набързо кулата. Но неуспехът им да разгадаят уредите на последния ѝ етаж ги разстрои и демотивира. Разбира се, всички те бяха експерти по Пустошта, нейното разпространение и различни средства, с които те

можеха да се борят с нея. Но сблъсъкът им с първата изоставена сграда, която виждаха в пустинните райони, разочарова не само тях като амбициозни личности, но и останалите от Трета експедиция. Константин заключи, че навремето живеещите тук са имали своите тайни, които тепърва предстоят да бъдат разгадавани, и припомни, че мисията им е съвсем друга, а не разкриване на древни мистерии. Експедицията тръгна бавно напред. Макар че вече беше късна утрин, този ден бяха решени да продължат, докато могат. Изглеждаше, че решителният момент беше наближил — навлизането в Пясъчния град и търсенето на Ключа на мъдростта. При добър успех, можеха да намерят главната порта на града и за пръв път, откакто бяха навлезли в Южната пустош, да не спят на пустиня. Осемнадесетте члена на експедицията бяха морни, но продължаваха все по-напред и все по-напред.

Стените с черен оттенък приближаваха, а пясъците изтъняваха. Въодушевеният Константин изведнъж се затича, а зад него затупуркаха вкупом алборски епископи и участници в експедицията. Толкова близо до целта си, всички бяха обзети от неочаквана възбуда, от някакво душевно пиянство. Сякаш забравили за всякакви опасности, те ту притичваха, ту тичането им преминаваше в морен ход. И така, минаваха минути, час, два, три... Докато най-накрая се озоваха пред портата. Ентусиазиран, Константин се забърза първи да премине високата арка. И влезе, още преди останалите да осъзнаят опасността...

— Не мога да гледам! — проплака Едгар. — Затова ли ме извикахте, да наблюдавам клането на нещастни хора, без изобщо да го заслужават?

Участниците в малкия Алтернативен отряд се бяха скрили зад каменен куб, недалече от хангара, в който се бяха настанили, и наблюдаваха. Водачът на Трета експедиция не беше престоял на територията на град Силабор дори и няколко мига, преди да се обърне назад и да хукне. Всички участници в експедиция се разтичаха панически, всеки в различна посока, когато от вътрешността на града изскочиха три гигантски фигури, три пъти по-високи от обикновен човек. Но макар и същински Исполини, фигурите бяха изключително пъргави. Изглеждаха подобни на хора, но вместо от плът, като че ли бяха изваяни от метал. Това беше едната разлика. А другата бе, че на мястото на това, което трябваше да бъде дясна ръка, излизаше дълго и изкривено острие, извито като селскостопанска коса. Едгар гледаше безпомощно как единият Исполин разсече Константин на две през кръста. Горната половина дълго се гърчеше в пясъка, разтърсвана от конвулсии.

— Достатъчно! — отново изплака той. — Отивам да им помогна! Моят призив е да помагам на тези в беда.

— Млъквай! — скастри го със суровия си глас Загзъг. — Това е част от плана. Те вече изпълниха своята роля. Исполините сега ще ги преследват надалече в пустинята и скоро ще се отвори нашата възможност да влезем в града.

— Това ли ви е била целта, безбожни глупаци такива? — пискаше южнокрайгорецът. — Да извоюваме победа за сметка на осемнадесет души! Не, няма да го допусна...

Но едва довършил тези думи, се случи неочакваното...

Нещо изтрещя зад гърба на наблюдателите. Василий със светкавична скорост извади лъка си и отскочи настрани. Ралф и Фил извадиха кинжалите си. Едгар продължаваше да гледа недоумяващо, а Загзъг единствен не беше насочил взора си към мястото на експлозията. И изведнъж осъзна. Исполините бяха спрели набега си към Експедицията и вече се бяха насочили към тях!

— Гадост!!! — изграчи той. — Нямаме шанс да се върнем назад, дори и да се скрием обратно в хангара... НАПРЕД, глупаци такива!

Планът ни се провали. Сега ни остава една възможност — да се обединим с Експедицията и да отблъснем Исполините.

След тези думи животинското изражение на Загзъг стана още по-диво и той изпищя пронизително. Това прикова всички на едно място — бягащите участници на Експедицията, малкия Отряд, дори и Исполините направиха кратка пауза и се огледаха.

Василий пръв се съвзе. Затича се напред и почна да изстрелва стрела сред стрела към гигантите, но безуспешно. Сега вече всички погледи на Исполините се бяха съсредоточили върху него, което даде възможност на някои от членовете на Експедицията да извадят собствените си лъкове. Порой от стрели вече заливаше всеки един от тримата Исполини. Това не беше в състояние да пробие дебелиите им тела, но поне спряха за малко. Достатъчно, за да се даде време на Алтернативния отряд и Експедицията да се приблизят едни към други и да се слоят.

Тарзиецът бързо се опита да поеме лидерството и закрепя заповеди.

— Всички стрелци напред!!! Останалите отстъпвайте назад! Стрелите ни са безполезни пред тези врагове. Но можем да ги объркаме и забавим.

Макар и да не го познаваха участниците в Трета Експедиция, всички подсъзнателно прецениха, че нареждането му е мъдро. Стрелците образуваха полукръг, който осигуряваше някаква защита. Всички те бяха съсредоточени. А Василий беше като хала — като че ли в този момент блясъкът на пясъците изобщо не му влияеше, нито фактът, че беше едноок му пречеше да изстрелва стрела сред стрела и всяка от тях попадеше върху врага. Една стрела попадна точно в окото на един от Исполините. Звярът изрева и се хвана за раната.

— Това е единственият ни шанс! — отново изкрещя Загзът. — Стреляйте в очите! Няма да ги убие, но ще ги обезвреди ефективно за известно време.

Порой от стрели отново излетя. И този път всички бяха насочени към главите на чудовищата. В рамките на минути Исполините бяха ослепени и оставени да се лутат в Пустошта. А това даде възможност на Отряда и Експедицията да отстъпят и да се опознаят...

За Евелин всичко протече машинално. Съобрази единствено да извади сабята си, напълно безполезно, и да извика „Разпръснете се“, което спаси животите поне на неколцина. Тя вече тичаше най-отпред и не успя да види смъртта на водача на експедицията. После чу тътен в далечината. Обърна се и видя, че гигантите, които бяха нападнали Експедицията, вече не ги преследваха и се бяха отправили към друго място.

И тогава изскочиха някакви хора. Единият го разпозна като епископ Едгар. Други двама бяха напълно неизвестни за нея. Третият беше едноок, грозен и агресивен на вид. А четвъртият, о, четвъртият!

Той имаше отвратителни вежди, нос като кука, животинско изражение! Само веднъж беше виждала подобно същество — и то по време на някогашните тарзийски набези. Изведнъж я обзе ужас, че това наистина е тарзиец. В началото не знаеше как да реагира, но после съобрази, че враговете нападат и него, а той отлично се координираше с хората около себе си. Явно това бяха забеляза и от останалите, защото когато се заформи битка и двете групи се сляха, всички почнаха да го слушат непреклонно.

Но сега схватката беше приключила. Гигантите бяха ослепени, лутаха се наоколо, без да имат представа за върнатата посока, а това даде възможност на всички да осмислят какво се бе случило.

— Я да видим какво имаме тук — поде Бърдан, който хвърляше злобен поглед. — Един от пришълците ни Тарзия, които ни създаваха проблеми през изминалите години. Един Скитац еретик. И един от нашето паство, който добре познаваме. Явно предателството се е разпростряло твърде далеч, нали, мили ми Едгар?

Никой не се прехласваше от арогантността на алборските епископи, но повечето от участниците на Трета експедиция започнаха да споглеждат одобрително Бърдан. Едгар още беше уплашен и нищо не можеше да промълви, но тарзиецът се намеси.

— Тук няма никакво предателство. Има нови споразумения и явно твоят високопоставен не е сметнал за нужно да те информира, нали, алборецо? Защото сам вашият архиепископ ни събра и ни доведе тук да ви посрещне.

Мърморене и недоволни възгласи. Бъкминстър се намеси.

— Смело и дръзко говориш, тарзиецо, но глупаво. Може ли да знам, ако наистина сте събрани от Неговата ръка, къде се намира

Негово Високопреосвещенство?

Нямаше как да се скрие от погледите на алборските епископи изненадата, която едновременно се изписа на лицата на Ралф, Фил, Едгар, Загзъг и Василий! Защото сред цялата тази суматоха Геофрей наистина го нямаше! Беше изчезнал като водна капка, попаднала случайно върху горещия пясък...

Изведнъж всички петима останали в Алтернативния съвет започнаха да осъзнават какво се бе случило. След схватката стана ясно за всеки, дори и за добросъвестния Едгар, че Трета експедиция трябваше да бъде стръвта, че те щяха да завържат битката, за да може Алтернативният съвет да изпълва шумотевицата и да намери начин да се вмъкне в Силабор възможно най-тихо. Това бяха намислили съвместно и си бяха решили тези тримата, Загзъг, Василий и уж Геофрей. А Геофрей през цялото време си е правил някакви тайни, скрити планове... Нещата се подредиха на мястото. Експлозията, която прозвуча, явно от самоделно взривно устройство, просто трябваше да прикове вниманието на Исполините. Геофрей беше жертвал едновременно и Трета експедиция и Алтернативният съвет, за да може сам да отиде и да свърши работата.

Тарзиецът стигна най-близо до истината. Ах, идиотът! Геофрей така и не се беше отказал от идеята да притежава Ключа на мъдростта само за себе си и в неговата глупава свещеническа чутура наистина се бе зародила мечтата да стане господар на мъдростта, сякаш ключът магически щеше да излекува природната му тъпота! Как изобщо можеше да си помисли това? В своето безумие Геофрей просто е изтичал към Силабор сам-самичък, може би право към смъртта си!

Но предателството не беше в полза на Алтернативния отряд. Ако Трета експедиция решише да нападне петимата, резултатът нямаше да е хубав и за двете страни. Василий, Едгар и Загзъг мислеха трескаво и се чудиха какво да кажат, когато, едно от непознатите за тях момичета в експедицията излез напред и заговори:

— Ваши Преосвещения, съработници и непознати! Безспорно срещата ни не е случайна. Разбирам недоверието между вас, но замислете се — в наша полза ли е? Не е ли Тристранния Бог олицетворение на любовта и доверието? Това е много по-важно от недоверието, което изпитваме един към друг. За мен е чудо, че ние видяхме този красив град. Но ако ме извинявате, господа — момичето,

което не беше никое друго, освен Евелин, се обърна към Загзъг — срещата с Вас, особено с благородния гост от Тарзия, е също такава чудо! Не сме ли тук заради Пророчеството? Не е ли започнало то да се сбъдва? Ако се сбъдва, то кои сме ние да му попречим? Нека да оставим дрязгите и да си стиснем ръцете. Всички учудено погледнаха към Евелин, застанала с ръце на кръста, дръзка, с вяра в очите, закалена от дългия престой в пустинята. Тя говореше ясно и отчетливо. Стана ясно за всички, че не изпитваше такава сляпо преклонение към авторитетите и можеше да поеме лесно водителството в труден момент.

Бъкминстър беше толкова объркан, че нищо не успя да каже. Бърдан още хвърляше злбни полети, но засега се въздържаше от коментар и стискаше безкръвните си устни.

— Според мен — продължи тя, вече обръщайки се към алборските епископи — тези господа казват истината. Не видяхте ли изненадата в очите им? Негово Високопреосвещенство е духовният баща на Валя. Щом е свършил нещо, за което не сме наясно, значи го е свършил според премъдростта си. Предлагам да не се караме. Денят вече започва да преваля. Нека се отдалечим и да лагеруваме заедно — дори и само защото враговете ни са врагове на всички нас. А пък утрото е по-мъдро от вечерта, както са ни учили всички като малки.

— Как успя да направиш това, мило момиче? — питаше прехласнат епископ Джоузеф. Двамата с Евелин изчакаха останалите да заспят, след което се отправиха на разходка в пустинята. Те крачеха бавно по жълтите пясъци, под звездното небе и разговаряха за случилото се.

— Не знам, просто не знам! Всичко стана толкова импулсивно, толкова неочаквано. Имах чувството, че онзи злобният с едното око и алборците бяха на крачка от сбиване. Дори не сбиване, а направо клане! Трябваше да се направи нещо. И аз направих! Дали беше добре, не знам! — говореше задъхано девойката.

— Направи най-доброто, направи нещо неочаквано. Еви, ти спаси Експедицията от пълен провал. Ако беше настъпила битка, не съм сигурен, че по-голямата ни численост щеше да ни е от полза. Не забравяй, че Тарзия в миналото е била символ на Силата. Един тарзиец може да е добър в битка колкото трима валийци. А този Василий е водачът на Скитащото свещенство. Бойните му умения не са за подценяване. Не се знаеше кой щеше да оцелее. Но най-вероятно нито аз, нито ти, нито брат ти Алан щяхме да се върнем, било то заедно или поотделно. Както и да е, нека да не мислим затова, което не се е случило. Заплахата не е стихнала.

— Съгласна съм — припряно отвърна Евелин.

— Мисля, че наблюдателността и преценката ти е по-добра от моята, Еви. Така че ще се доверя на теб. Как преценяваш текущата обстановка?

Двамата спряха. Евелин заора с крак в пясъка, докато премисляше случилото се.

— Знам със сигурност, че изчезването на Негово Високопреосвещенство не е влизало в плановете на онези, петимата. Те са имали наум нещо друго и бяха изненадани. За всеки случай, каквито и да са били първоначалните плановете, Негово Високопреосвещенство е имал някакъв таен замисъл и ги е зарязал. Стори ми се, че онези се почувстваха предадени. Но си мисля за нещо друго — май и архиепископът и останалите не са имали нищо против да бъдем вкусната хапка за врага.

— Така ли? — попита Джоузеф, почесвайки се по долната устна. — Сигурен съм, че правилно разсъждаваш, но макар и наблюденията да са ти точни, има някои нюанса, които пропускаш и за които не

знаеш. Едгар беше сред тях. Казвал съм ти и преди, че този епископ има отлична репутация. Случвало ми се е да работя с него по някои църковни дела. Верен е на думата си. Много по-свестен е от всички останали в Епископата. Не мога да повярвам, че е участвал в някакъв пъклен план.

— Не и ако е бил подмамен и излъган. Ако не му е било казвано защо да идва тук...

— Но защо? — размишляваше Джоузеф. — Защо би било така? Защо ще подмами един най-обикновен епископ? О... не, това би било изключително подло!

— Какво?

— Права си, миличка. Едгар е бил подмамен от Негово Високопреосвещенство, и той в добрината си се е вързал. Вярвам, че след като го е пренебрегвал дълги години, той му е предложил решение за проблема на Южно Крайгорие. След което е поискал двама специалисти от Отряда за Борба с пустошта. Това са Ралф и Фил. Но Едгар му е бил нужен. Не за нещо друго — а да демонстрира пред тарзиеца и скитащия свещеник, че все още има верни поданици. Еви, Едгар наистина е верен. Той е един от хората, които са толкова силно вярващи — не само в Тристранния Бог, но и в църковния канон. Ще следва Негово Високопреосвещенство дори когато той греши. И съм сигурен, че дори и сред това, което се случи, Негово Високопреосвещенство ще има поне един, на когото да разчита.

Евелин повдигна поглед към Джоузеф.

— Замислих се нещо... Не, ужасно е — забърбори развълнувано момичето. — Замислих се дали изобщо Експедицията трябва да успее. Особено с новите попълнения. На тарзиец нямам вяра, дори и само заради нападенията им към Валия. Съмнявам се, че древните мирни времена биха се върнали. А да повярвам на Василий — абсурд. Едгар се е превърнал в марионетка. Алборските Високопреосвещенства са изключително надути. Нямаме лидер, Константин е мъртъв. Селекторите са добри специалисти, но мястото им не е тук. Отделът по борба с Южната пустош — разбират от пустини, някои от тях имат бойни умения, но... как да се доверим на когото и да е за Ключа на мъдростта?

— Права си, Еви. Права си, но какво можем да направим?

Гласът на Евелин потрепери.

— Да отидем в града. Тайно! Сега! Веднага! Докато другите спят.

— Наистина ли мислиш това?

Епископ Джоузеф погледна девойката в очите. Тя също го загледа. Красиви, дълбоки, зелени очи. През тях винаги струеше мъдрост и знание. Понякога бяха весели, понякога строги, понякога умислени. Но сега в тези очи нямаше укор, нито съмнение. Просто удивление — и дори съгласие.

— Да — каза Евелин, преглъщайки трудно. — Определено.

— Еви, като твой духовен наставник не мога да кажа със сигурност дали идеята ти е права или крива, смела или безумна. Но ти си единственият човек, който свърши нещо полезно по време на тази Трета Експедиция. Не мога да изкажа каква категорично становище, дори и аз, духовникът. Но смея да твърдя, че имам прозрение за теб. Всичките ти постижения без последното, което направи, всички те се дължаха на разсъдливостта ти, на способността ти да се съмняваш и да премисляш. Но последното, когато обедини двете страни — Експедицията и другите, не беше плод на твоето съмнение. То беше плод на вяра. Еви, ти вече си се усъвършенствала. Ти вече намираш перфектния баланс между съмнението в статуквото и между вярата. Не мога да те спра, ако вярата ти е достатъчно силна, за да се отправиш към Пясъчния град. Знам само, че съм обещал да те пазя. И ще дойда с теб.

— Благодаря ти, Ваше преосвещенство — каза свенливо Евелин.

— О, колко пъти да ти казвам да не ме наричаш така. Наричай ме просто Джоузеф — каза епископът и я хвана за ръката. — Имаме малко време. Трябва да се върнем до лагера и ако всички спят, да вземем провизии. Може да се наложи да се връщаме обратно без другите. Отиваме към Пясъчния град сами и се връщаме към Валия сами.

— Не. Вие няма да отидете сами, нито ще се върнете сами — обади се неочакван глас зад тях.

Беше Алан.

— Братко? — попита Евелин.

— Да, аз съм. Не знам какво точно сте наумили да правите, но аз също имам отговорност пред теб като сестра. Не разбирам много от нещата, които изприказвахте. Не знам дали постъпвате правилно. Знам само, че аз, като обикновен човек, имам доверие на Негово

преосвещенство Джоузеф. И никога не бих те оставил. А що се отнася до последното, което казваше...

Едва сега Джоузеф забеляза, че Алан беше донесъл багажа на тримата.

Тази нощ във вътрешността на Силабор за пръв път стъпи човешки крак от времето, когато човекът, известен като Светлия пророк, бе ходил по неизвестните пътищата на Саркания.

Пазачите-Исполини ги нямаше. Дали бяха загинали, лутайки се в слепотата си, дали се спотайваха някъде, не можеше да се каже. Улиците бяха безлюдни и осветявани само от светлината на двете луни, които бяха надвиснали над сградите. Трима души — Евелин, Алан и Джоузеф се придвижваха бавно във вътрешността на този опустял град. Около тях се издигаха черни колони, надвисваха каменни арки и тераси. Умерен вятър виеше наоколо, изпълвайки със страх сърцата на тримата. Някои от прозорците се бяха откъртили, натрошени стъкла се срещаха тук-таме по улиците и отразяваха лунната светлина във всички посоки. Явно новите нашественици не вършеха друга работа, освен да патрулират и да гонят неканени гости, и не се бяха погрижили за доброто състояние на града.

Тримата странстващи дълго време вървяха, без да срещнат нито един пазач.

Така неусетно стигнаха до големия градски площад, който по архитектура приличаше на Алборския, единствено пропорциите му бяха много по-големи. Площадът на Силабор също имаше часовник, който обаче не работеше. А катедралата — катедралата беше неописуема висока. Може да се каже, че в този момент Евелин стана истински вярваща, макар и причината да ви се струва наивна. Ако преди беше убедена, че алборската катедрала няма как да е била построена от човек, тя беше сигурна — тази катедрала няма как да е била построена от каквото и да е разумно същество, което можеше да си представи — освен от самия Тристранен Бог.

Портите на катедралата бяха широко отворени.

— Мисля че — каза бавно Евелин, — би било неразумно да влизаме всички вътре. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но смятам, че вие двамата трябва да останете отвън. Единият трябва да стои пред входа, а другият да обикаля площада за евентуален нашественик. Моя е задачата да се вмъкна в катедралата и да потърся това, което ни трябва.

— В никакъв случай! — изстреля Алан. — Ти си ми сестра и аз не мога да позволя да отидеш вътре, сама, без да знаеш какво можеш да намериш.

— Братко, задачата е моя. Може би не ме разбираш, но те умолявам да ме подкрепиш. Има някои дела, за които вярвам, че са предопределени да се изпълнят от един човек. Не мога да обясня точно — но чувствам, че вие отвън ще бъдете по-полезни.

— Той трябва да знае, Еви — включи се в разговора и Джоузеф. — Мисля, че е време най-накрая да разкрием нашата тайна на близък човек. Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Алан. Но наистина това дело е дадено на Евелин. Защото твоята сестра откри Талисмана на спокойствието!!!

Алан почувства как колената му омекват. Олюля се и щеше да падне, но в последния миг се задържа.

— Не, това не е възможно.

— Боя се, че това е точно така, Алан. Защо иначе си мислеше, че предложих Евелин за участие в експедицията? Само защото е добра приятелка на сестра ми Ванора ли? Наивен си, ако мислиш тъй. Евелин заслужи мястото си в Трета експедиция. Тя е открила Талисмана, докато ловела риба в Тристранното море. Воля на Тристранния Бог бе Талисманът да попадне в нея. Не можем да спрем колелото на Съдбата. Евелин е тази, която трябва да влезе вътре и да потърси Ключа.

— Добре, но въпреки това съм против.

— Няма защо да си против. Ако в катедралата се случи нещо, тя ще ни извика. А сега...

Епископ Джоузеф ѝ подаде малък светец камък.

— Това е самосвет. Един от малкото останали. Разказват, че са раздадени на древните епископи от Исполините на Сидонея преди стотици поколения. Останали са само три камъка — единият е в Албор, другият е в Тирий, а третият за голямо щастие бе в Червен край, когато реших, че може да ни е полезен на път и го взех. Съхранява светлината от Слънцето през деня, за да свети през нощта. Той ще освети много малка част от пътя ти в катедралата. Наистина само един човек ще може да си служи с него в тази тъмница. Така че — успех. Ние с Алан ще се погрижим за безопасността отвън.

Евелин се усмихна и прекрачи прага на портите.

Въздухът в Силаборската катедрала бе застоял и тежък. Дебел слой прах покриваше земята, а доколкото Евелин можеше да види, навсякъде по стените висяха огромни паяжини. Девойката се удиви за кой ли пореден път от началото на експедицията — паяците са живи същества, в такъв сух и безводен район откъде намираха храна и вода? Но това беше загадка, който никога не получи своя отговор, докато момичето бе тук. Евелин беше целеустремена към най-важната цел на своя живот до този момент — да намери Ключа на мъдростта. А после имаше време да размишлява какво е видяла... Сега се придвижваше в молитвения салон. Признаците на разруха бяха очевидни и тук. Докъдето достигаха лъчите от Самосвета се виждаха съборени пейки и свещници. По едно време Евелин се видя принудена да прескача вещите, които се изпречваха на пътя ѝ. Трябваше да стигне до мястото, където най-вероятно можеше да се намира Ключа на мъдростта — олтара в дъното на салона.

Всяка катедрала и по-малките църковни сгради имат олтар — малко помещение, където само представители от Свещенството имаха право да влизат — архиепископът, епископите, свещениците и духовниците от по-нисък сан (но последното ставаше само на големи празници). На никой друг не беше позволено да влиза, а понеже не се беше случвало никога, откакто Евелин си спомняше, не се знаеше какви щяха да бъдат последствията за нарушителите. Тя почувства хлад, като си помисли, че може да бъде първият такъв нарушител в историята на цяла Саркания.

Вратите на олтара се изправиха неочаквано пред Евелин. Явно молитвеният салон не беше толкова голям, колкото тя беше преценила от външния силует на катедралата, щом достигна олтара след толкова кратко ходене. Вероятно катедралата имаше и други помещения. Дано не се налагаше да прави по-детайлни проучвания и Ключът на мъдростта да се намираше тук.

Евелин се поколеба малко. Помоли се последно към Тристранния Бог с молитва ако това, което прави, е неправилно, да се случи някакво свръхестествено чудо, което да ѝ попречи по магичен начин да влезе в олтара.

Когато натисна вратата и все пак влезе вътре, Евелин остана малко разочарована, че нито гръмотевици паднаха, нито някаква свръхестествена сила не я отгласна назад. Но прекрачвайки прага,

девойката беше обзета от непознато чувство — силна вяра, увереност, че всичко това ще се обърне към по-добро, неустойчив копнеж към съвършенството. В този момент осъзна напълно, че силата на вярата не беше в гърма и трясъка, не в показността. А в самото познание за доброто, за любовта, за бъдещето на Валя.

Светлината на самосвета разкриваше скромно помещение с нисък таван, несъответстващ на обширния молитвен салон на една катедрала. От тавана се провисваше стар полилей, наклонен на една страна. Под него имаше дървена маса, до нея два стола, единият от които катурнат. Но това, което й привлече погледа, беше малък дървен сандък, с полуотворен капак. В него се намираше голям ключ, около една педя дълъг, изработен от някакъв лъскав метал и изографисан с непознати символи. Евелин треперливо го пое в ръцете си. Макар че не можеше да разчете писмената, момичето имаше увереност, че бяха абсолютно същите, които украсяваха намерения някога от нея Талисман.

— Мое Високопреосвещенство се чудеше кога ли щяхте да стигнете дотук — чу изненадващ глас зад себе си Евелин.

Девойката трепна. Успя да задържи в ръцете си ключа, но не и самосвета, който се търкулна под масичката. Не че имаше смисъл. Геофрей, който току-що беше влезнал, носеше подобен камък, макар и четири пъти по-голям и ярко осветяваше помещението.

Бялата брада на архиепископа се трепереше от гняв.

— Разбира се, Мое Високопреосвещенство чувстваше нещо такова. О, знаеше, че така ще стане. Но той сбърка, да, сбърка. Още отдавна трябваше да отлъчи Джоузеф, онзи жалък земен червей. Той никога не слушаше Мое Високопреосвещенство. Винаги спореше. Винаги оспорваше мъдростта му. Винаги подкопаваше праведното му владичество. И защо? Защото мечтаеше да седне на Моя трон. Да властва. Може би трябваше да ви спра още преди тръгването на експедицията — и него, и ти, и брат ти. Защо не го направи Мое Високопреосвещенство? Джоузеф никога не се съобразяваше. Помолих изрично Епископите да подбират между хората от Отдела по борба с Пустошта и Селекторите. А вместо това той избра една никаквица и нейния брат. Малък заговор. Искате да се доберете до предмета, който ще ви донесе мъдрост. Но няма да стане. Мое Високопреосвещенство дойде и ви разкри. А ти — Геофрей закричи бавно към Евелин и

добави със зловна интонация — ти ще ми дадеш Ключа на всички Тайни на Саркания.

Момичето започна да отстъпва бавно назад. Но нямаше къде да ходи. Стигна до ъгъла, треперейки като мъничко котенце.

— Грещиш, архиепископе. Грещиш! — обади се трети глас.

Нашественикът вече се подаваше от вратата. Тарзиецът Загзъг носеше в ръката си къса пръчка със заоблен край, от който излизаше ослепителна светлина, много по-силна, отколкото на двата самосвета. Евелин гледаше също толкова изненадано, колкото и Негово Високопреосвещенство.

— Ех, жалки ми, жалки ми Геофрей — заговори с престорена печална нотка Загзъг. — Че си жалък, аз го разбрах още в самото начало на пътешествието ни. Но че си чак толкова глупав, това изобщо не прозрях. Глупостта ти достига колосални размери. Наистина ли вярваш, че един прост предмет може ти даде такава мъдрост, че да засенчиш всичко, дори и наричания от теб Светъл пророк?

— Това не е прост предмет, дяволско изчадие, лакей на Мрачния пророк, лъжец по-долен от лъжеца — изкрещя Геофрей. — Това наистина е Свещен предмет, който принадлежи само на мен. САМО НА МЕН, на МОЕ ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО! Разбира се, че ти го искаш. Разбира се, че желанието ти беше да го унищожим. Безумцео бунтовни! Сам го каза. И разбира се, желаше да предадеш всичко в ръцете на Мрачния пророк. Но няма да стане. Аз изиграх всичките ви.

— Така ли? — извика свирепо Загзъг и насочи светещата си палка към Геофрей. Невидима сила грабна архиепископа и го прикова към стената. — Така ли си мислиш? Какво знаеш ти?

Епископът гледаше жално и не можеше да се помръдне.

— Мислиш си, че разбираш всичко, нали? — продължаваше с грачещия си глас Загзъг. — Мислиш, че сега съм те пленил с дяволска сила. Мислиш си, а не познаваш толкова неща, не познаваш антигравитацията, не познаваш електричеството, не познаваш транспортните средства от свят до свят. О, глупак такъв. Колко малко познания имаш за света около теб и за световите около теб. А дори и малкото познания не можеш да ги осмислиш. Забравил си за Небесната кула. Забравил си за твоята уж Велика тайна.

— Аз... служа... само... на... Тристранния... Бог... — покашляйки, поде Геофрей. — Той... е... много... по-велик... от...

от... всяка тайна, всяка заповед.

— Няма никакъв Тристранен Бог! Никакъв! — плюеше от злоба Загзъг, а грозните му вежди се бяха извили към носа му. — Никога не е имало никакъв Бог, имало е само хора и други раси, тарзийци и сидонейци, а и още много по-различни от тях! А отделните представители на всяка от расите винаги са били или умни, или глупави. Тези, които са умни, винаги ще са обречени да бъдат наричани от глупавите гурута и пророци. Такъв е светът, жалки Геофрей! Много тъжно за теб, защото аз ти дадох шанс — да, да, дадох ти шанс да избереш дали ще си от умните или ще си от глупавите. Понеже не си от първите и вече предаде мен и Учителя, съдбата ти е предрешена.

Тарзиецът издигна палката високо. Върхушка от многоцветна светлина се изви от заобления връх. Силна конвулсия премина през тялото на архиепископа и той изохка.

Евелин стоеше като зашеметена. Чак сега осъзна, че тарзиецът изобщо е престанал да ѝ обръща внимание. А Ключът на мъдростта беше все още в нея!

Девојката бавно приклезна. Протегна леко с ръка под дървената маса. Напила самосвета, след което бързо го придърпа към себе си. Направи крачка назад, притисна гръб до стената и започна бавно да отстъпва. Достигна вратата, след което ловко се изплъзна навън и бързайки, почти тичешком, тя заприпка към главния вход...

— Тристранний Боже, къде може да са се дянали? — вайкаше се Евелин, докато обикаляше пустия площад. — Нали ги оставих тук, нали трябваше да се навъртат наблизко, да вардят пътя. Какво може да се е случило? Ох, Боже, защо точно сега? Ето че един от най-големите страхове се сбъдна в моя живот. Всички мои приятели и роднини ги няма. Останалите са врагове. Сама съм, самичка съм... съвсем самичка. Що да правя?

Момичето усети как постепенно паниката започна да я овладява. Почувства как започна да губи контрол над себе си. Още малко и щеше да се втурне напосоки... накъдето ѝ видят очите, само да се махне оттук, само да се скрие от този ужасяващ призракен град!

Евелин погледна небето и сякаш гледката беше достатъчна, за да си възвърне отчасти самообладанието. Небето беше единственото нещо, което беше познато за нея, което изглеждаше по същия начин, както от родния ѝ двор в Червен край. Почувства нова увереност, нов прилив на вяра. „Е, какво да се прави“, каза си тя. „Понякога човек може би трябва да се сблъска със страховете си, със собствените си парализиращи съзнанието страхове. Едно нещо знам — все още съм в Саркания, все още Небето е над мен и вярвам, че все още Тристранния е с мен“.

Преглъщайки страха си, тя се огледа наоколо. Беше решена — нямаше да бяга, а щеше да търси брат си Алан и епископ Джоузеф, който през последните дни се бе превърнал в най-близкия за нея човек...

Откри Алан на известно разстояние от часовниковата кула. Беше се свлякъл неестествено на колене до стената на една ниска сграда наоколо. Когато го наближи, видя, че е тежко ранен. Дълга стрела се бе забила в рамото му. Дори и без самосвета, в сумрака на нощта беше видно, че раната е сериозна, черна кръв се стичаше по стената и капеше на смуглите плочки.

— Братко? — извика Евелин. — Братко, мили братко. Какво се е случило с теб?

Със сетни усилия Алан успя да се извърти и да проговори на пресекулки.

— Твърде късно... твърде... дойдоха други. Тарзиецът... Оня с татуировката, скитащият... Геофрей вътре с тарзицеа. Скитащият е наоколо. Не е влязъл, добре че си излязла, преди да те види. Мотае се,

Джоузеф отиде да разузнава... Не е виновен... че умирам... Отиде да те търси, дали си в опасност... Скитащият ме простреля...

— Шт, тихо, не говори — промълви през сълзи Евелин. — Всичко ще е наред, ще намерим начин да се измъкнем оттук. Ще стигнем до Валя, обещавам ти!

— Късно е за мен. Но за теб... все още животът предстои. Ето... Джоузеф идва.

Наистина младият епископ се беше върнал тихомълком и наблюдаваше шокирано Алан с блеснали очи.

— Джоузеф, Ваше Преосвещенство. За мен беше въпрос на чест... да ви помогна в мисията. Моля ви... обещавайте ми, че ще се грижите за Евелин. За мен всичко вече свърши.

— Но...

— Никакво но!!! Обещавайте ми!

— Обещавам, приятелю — промълви епископ Джоузеф. — Ще се грижа винаги за нея... стига и тя да желае.

Евелин падна до тялото на брат си и стисна ръката му, ридаейки. Но Алан напусна този свят щастлив, със знанието, че беше помогнал в едно добро дело. Тъгата оставаше за тези, които бяха живи. Които трябваше да продължат да се борят за едно по-добро бъдеще на Валя, за тези, които не се интересуваха от великите дела, но въпреки това заслужаваха своето място под Слънцето, за Евелин, за баща й... Горкият Рандал, той щеше да бъде съсипан... Как щеше Евелин да се върне да му разкаже?

— Еви? — прошепна Джоузеф.

Девојката коленичеше до безжизненото тяло на брат си и не помръдваше.

— Еви, нямаме много време. Исполините идват. Трябва да бягаме от този град. Хайде, мило момиче. Нека да напуснем това място, само първо ще се погрижим за бедния Алан. Мисля, че знам къде можем да го положим.

Катедралата на Албор разполагаше с гробище около нея, където се погребваха висшите духовници. Силаборската катедрала беше подобна и Джоузеф и Евелин не се лутаха дълго, преди да открият гробището. Под светлината на двете луни и самосвета двамата изкопаха плитък ров, където положиха тялото на Алан. Епископът прошепна тиха молитва и това беше.

Време беше да си ходят. Още повече, че със сигурност Загъг беше все още вътре. А и Василий, убиецът на Евелининия брат, се навърташе наоколо...

Внезапно нещо изтрополи и Евелин и Алан застанаха нащрек. Василий наистина беше там, но не беше сам. Зад него идваха два Исполина. Странно беше, че не го забелязваха. Исполините напредваха целенасочено — очевидно към Евелин.

— Еви — прошушна Джоузеф, — забравих да ти кажа най-важното нещо. Исполините не виждат добре на лунна светлина! Ето защо влизането ни беше безпрепятствено. Докато ти беше вътре почти налетях на един, който патрулираше. Като не ме забеляза, установих истината. Самосвета! Покрий го!!!

Но Евелин вече имаше по-добра идея. Реши да се опита да измами едновременно исполините и Василий и да осигури бърз път за бягство.

— Отче! — извика тя към Василий. Главатарят на Скитащото свещенство се прикова на място. Исполините също.

— Отче, пощади ме! — изхленчи Евелин. — Не беше мое желанието да идвам тук. Бях подмамена да взема това, което другите търсеха, но ето — вече не искам да имам нищо общо с това. Вземи го и ме остави на мира, умолявам! С тези думи девойката внезапно хвърли самосвета по посока на главния вход на катедралата. Добре тренираните рефлексии на Скитащия свещеник, кален сред планините ловец, не разочароваха Евелин. С невъобразима скорост изфуча, наведе се и пое бързо светещия камък. Погледна го недоверчиво — очевидно разбра, че не е това, което търси. Но беше късно.

Към него настъпваха вече не два, а десетина-петнайсет Исполина. Този път ловджийският инстинкт изневери на Василий и вместо да отскочи настрани, се шумгна в катедралата.

Натам се насочиха и Исполините.

— Е — с горчива усмивка каза Евелин. — Това беше. Ключът е в мен. А сега, време е да поемаме път към дома. Валя ни чака!

Два месеца по-късно

Джоузеф и Евелин тихо разговаряха под навеса на епископския двор. Курабиите още не бяха изядени, а недопитият чай изстиваше. Но хапването и чаят бяха последна грижа на двамата, които сериозно се притесняваха за това, което бъдещето щеше да донесе.

— И тъй — разказваше Джоузеф, — неясни времена се очертават пред Църквата. Църковното Съвещание реши единодушно да даде на Колин сан на Наместник. Той ще ръководи Валия отсега нататък.

— А останалите? Не възрази ли Бъкминстър, Бърбанк и Бърдан? — полюбопитства Евелин.

— О, не. Нали се сещаш, когато Колин пое накрая водачеството и реши да обяви край на Експедицията, това изглеждаше разумно дори в техните очи. Техни Преосвещения са изключително лоялни на Геофрей, но никога не са очаквали, че може да се съюзи с доскорошните врагове на Валия. Това беше твърде много за тях. Да се съюзи с тарзиец и представител на Скитащото свещенство? Абсурдно. Не знаеха как да реагират. И тъй, след като от Трета експедиция изведнъж изчезнаха и Василий и тарзиеца, алборците бяха дълбоко смутени. Предложението им да изчакаме няколко дни за вести от Негово Високопреосвещенство и другите двама съобразно наличните ни запаси беше разумно, но след като дните отминаха, не можеха да предложат нищо друго. Колин обяви Трета Експедиция за неуспешна и... това беше. Алборците мълчат и се примиряват с положението. Но най-ми е тъжно за бедния Едгар. Той е в шок от случилото се. За най-вярващия от всичките бе такъв удар!!! Честен и открит, доверието на Едгар в Негово Високопреосвещенство бе почти безусловно... — поклати глава Джоузеф.

— А какво мисли Колин за всичко това?

— Вероятно е доволен от очертаващото се водителство — изхриптя Джоузеф. — Скоро ще стане архиепископ. Всички смятат, че пророчеството на Геофрей за успех на Трета експедиция не се е сбъднало и това го компрометира. А и всички смятат Негово Високопреосвещенство за загинал. Но не му завиждам на Колин. Не знае какво наистина го чака. Ще трябва да се справи със страховити предизвикателства. Не само Геофрей го няма. Василий — също.

Скитащото свещенство обвинява Църквата за това. Слуховете са, че се готви въоръжено нападение.

— И все пак, ако погледнем с оптимизъм, Трета експедиция не завърши с неуспех, тъй че поне за това пророчеството на Геофрей се сбъдна — промърмори Евелин.

— Така е, мило момиче. Благодарение на теб. Но историята не приключва дотук. Все още у нас са само Ключът на мъдростта и Талисманът на спокойствието. Но не сме наясно къде е Кинжалът на силата. Може би е в загубената за нас Сидоней? Не знам. Знам само, че приближава времето, когато Свещените предмети трябва да бъдат изявени на света. Може би най-добре би било още сега да отидем и да ги представим на Църковния съвет. Сега, след като Геофрей не е фактор, нямаме причина да забавяме. От нашето бездействие ще зависи съдбата на Църквата, но от нашето действие — също. Разумът ми казва, че не би било редно да ги задържаме. От друга страна, чувствам, че все още не му е времето. Как бих могъл да преценя?

— Не зная...

— Нито пък аз. Мисля, че трябва да почакаме малко и да се молим на Тристранния да ни води в правилния път. Между другото, как се справя баща ти?

— Тъгува. Никога няма да преодолее болката от загубата на Алан — промълви през сълзи Евелин. — Мисля си, че не те обвинява за смъртта му. Сега отдава всичко мило и драго за мен и Линда, милата ми сестричка. Но май вече не би ме пуснал никъде да отида. И няма да му се сърдя. Толкова много е преживял — първо мама, после единствения си син...

Джоузеф изчака търпеливо, докато Евелин се успокои.

— Имам още един въпрос към теб — поде тя най-накрая. — Тарзиецът каза накрая, че няма никакъв Тристранен Бог. Говореше го толкова уверено. Даже и се усъмних след всичкото това ходене в Пустошта, след всичките молитви. Смутих се как толкова лесно можех да отхвърля собствената си вяра. Нормално ли е?

— Разбира се. И аз щях да се смутя — за неин ужас отговори Джоузеф. Евелин го погледна въпросително.

— Разумно погледнато, не винаги има логика в това, в което вярваме — продължи Джоузеф. — Все пак говорим за неща, които нито сме ги виждали, нито сме ги пипали. Всеки от нас има своите

съмнения, от най-обикновения човек до най-висшия духовник. Но не би ли било тъжно ако само и единствено суровата логика предопределя моралните устои? Има толкова неща, които не можем да видим и да пипнем, но знаем, че съществуват. И ти знаеш много добре какво имам предвид.

Евелин повдигна вежди.

— Любовта, например — отбеляза тържествено Джоузеф. — Обичам те.

ПРИЛОЖЕНИЯ

ЗА СВЕТА САРКАНИЯ

Името на Саркания идва от дума на древен човешки език, отдавна изчезнал и потънал в заборава. Според поверията на човеците от Валия думата „сарканс“ е описвала червения цвят и по-точно специфичните пясъци, които се срещат в Червените земи. Доколко може да се вярва на поверията относно името на Саркания, не е известно. Тази част от историята не се потвърждава нито от Преданията в Книгата на Светлия пророк, нито от свещениците и епископите, за които светът е бил създаден такъв, какъвто е. А и за Църквата не са чак толкова важни тези подробности.

Валийските жители смятат, че светът е голямо място, вероятно кръгло, и не всички части от него са обитаеми. Всички обитаеми области се намират около Морето, наричано още Тристранното море, а останалото е Пустош. Със своите три залива Морето обгражда трите страни — Валия, Тарзия и Сидонея. Само Валия се счита за единственото безопасно място, за което може да се твърди със сигурност, че е избягало от влиянието на Мрачния пророк. Съдбата на Сидонея е неясна, а Тарзия в последни времена е настроена враждебно и нашественици от тази страна извършват периодични набези над мирното валийско население. Едва по-късно по време на Трета Експедиция за намиране на Ключа на Мъдростта става ясно от Загзъг, че страната е подвластна на Мрачния пророк, когото той нарича „Учителя“. Извън областите Валия, Тарзия, Сидонея, както и намиращите се между тях земи — Непристъпната гора (между Валия и Сидонея), Червените земи (между Тарзия и Валия) и Северните ледове (между Сидонея и Тарзия), светът се приема за изцяло необитаем. Валийците описват всичко на юг от Унилите хълмове с думите Южна пустош и повечето от тях са на мнение, че Пустош обгражда целия обитаем свят. Не всички са съгласни с това дали Пустошта е безкрайна. Някои мислят, че и тя в един момент свършва и че небето и земята се сливат в едно и не може да се премине по-нататък. Други твърдят, че тя граничи с бездънна пропаст. За трети Пустошта продължава до безкрай — ако вървиш, ще срещаш само пясъци.

Църковниците понякога спорят дали Тристранния Бог има влияние и в Пустошта, или неговото действие се ограничава само до обитаемите области.

ЗА РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА

В Саркания са известни три раси разумни същества, притежаващи интелект.

Хората живеят в областта Валя. Повечето от тях не проявяват интерес към науката и технологичните познания и се задоволяват с това, което учи Църквата.

Валийците смятат, че в миналото (преди идването на Мрачния пророк) хората са живеели много по-дълго от днес, макар че и в последно време мнозина достигат до грохнала възраст. Съвременните хора изкарват прехраната си преди всичко със земеделска дейност.

Тарзийците се отличават от хората по високия си ръст, побилното си окосмяване — вкл. силно развити вежди, космати крака, които завършват не с ходила, а с копита. Повечето тарзийци имат силно извит нос. Валийците са на мнение, че най-интересното при тарзийската раса е, че цветът на кожата се различава силно от тарзиец до тарзиец. Някои от тях са с по-мургава, матова кожа, други са със синкав оттенък, трети имат различни цветни петна. В миналото тарзийците са се занимавали предимно с отглеждане на животни и лов. Покрай Загзъг обаче научаваме, че в последно време те са усвоили тънкостите на науката и технологиите, вероятно от Мрачния пророк — техния Учител. Има признаци, че днес страната Тарзия е много по-силно развита от Валя. Тарзийците имат продължителност на живота колкото тази на хората.

Исполините са третата разумна раса в Саркания, но същевременно най-загадъчната и най-рядко срещаната. За тях знаем предимно от Църковните описания и илюстрации. Нито един човек не бе виждал Исполин до момента на провеждането на Експедициите към Силабор. Родната страна на Исполините е Сидоня и присъствието им в Пясъчния град, толкова далече от нея на Юг, остава неясно до този момент. Неясно е и защо те се държат агресивно и нападат Трета експедиция, при положение, че както поверията, така и Църковната история описват тази раса като невойнствена и съставена от мъдри същества. Описанията на съвременниците от Трета Експедиция, които

успяха да видят Исполини, обърнаха внимание и на други странни факти. За разлика от изваяните статуи на Исполини в катедралата на Албор, тези в Силабор имаха само една ръка, а мястото на другата бе заета от хладно оръжие. Това доведе до редица теории — че има два вида Исполини (Сидонейски и силаборски), или просто някогашните древни Исполини са преминали в друг вид. Нито един от Исполините в Силабор не употреби човешка реч при стълкновението си с хората, което бе друго неочаквано явление... Загубили ли са дар слово Исполините?

Възрастта на Исполините надхвърля многократно тази на хората и тарзийците, като някои считат, че живеят вечно. Три пъти по-високи от хората, с металическа повърхност, Исполините са почти непобедими при схватка. Ако между хората и тарзийците може да се намери някаква визуална прилика, то Исполините почти могат да бъдат сметнати за същества от чужд свят. Загадките около Исполините са твърде много и би било интересно някой ден да научим повече за тях. Едно обаче е ясно — Исполините навремето са притежавали машини. За някои от тях се твърди, че са могли да летят във въздуха. Сидонейска е била и единствената страна с флот. Пристанище „Премъдрост“ във Валя служило единствено за акостиране на Сидонейски кораби, а самите валийците никога не са били изкусни в техния строеж. Във Валя се използват само лодки с проста конструкция. Но нито един човек не е стигал с лодка до Сидонейска или до Тарзия — или поне не се е връщал от тези редки пътешествия, за да разкаже какво има там.

ЛЕТОБРОЕНЕ

Във Валия няма официално летоброене. В различни части на страната се използват три вида. За нулева година обикновено се приема или годината на Сътворение на света, или годината на идването на Мрачния пророк, или годината на раждането на Светлия пророк. Скитащото свещенство използва най-често първата система. Според Скиталците годината, в която се развива действието на настоящия разказ, е 15 406-та — толкова време е минало от създаването на Саркания. Тук е коректно да се отбележи, че Скитащото свещенство се е появило много преди идването на Тъмния пророк, което обяснява защо то е резервирано към другите системи на летоброене. Поради тези исторически особености ученията на Светлия пророк са по-слабо приемани сред Скиталците. Би могло да се твърди, че представителите на Скитащото свещенство са най-автентичните последователи на Тристранния Бог.

Летоброенето, при което за нулева година се приема пристигането на Мрачния пророк, е на път да изчезне. Застъпено е само в няколко селца в североизточните части на Валия. Местните жители там твърдят, че падането на Небесната кула се е наблюдавало най-ясно от този район. Жителите на тези селца защитават тезата, че много от предците им са оставили детайлни писмени сведения за това падане и то се е случило 943 години преди годината, в която описаните в този разказ събития се случват. В подкрепа на тези теории са няколко буреняса и разпадащи се каменни блока с изписани писмена, които все още се намират из старите дворове на къщите.

Най-широко използването летоброене е това, при което за нулева година се приема годината на раждането на Светлия Пророк. Летоброенето се използва от цялата съвременна Църква. Епископатът смята, че раждането на Светлия пророк е станало 730 години преди събития на този разказ. На 50-тата година от раждането на Светлия пророк са свършили окончателно Страшните времена и са започнали Трудните времена.

Няма гаранции, че всички от горепосочените дати са точни. Даже при приемането на третата система, при която за нулево събитие се отчита най-скорошното от всички, е имало много спорове и караници между Епископите.

Но въпреки очевидните несъвършенства, системите на летоброене вършат сравнително добра работа при записването на историята.

ЗА СВЕТЛИЯ ПРОРОК

Историята е забравила истинското име на Светлия пророк, но помни делата му. Като младеж открил дарбата си на проповедник, поради което станал свещеник в малка селска църква. Свещеничеството не продължило дълго — младежът, от една страна, не можел да се примири със страданието на валийците през Страшните времена, недоимъка на хляб и болестите, от друга страна проявявал голям интерес към историята на Саркания. За известно врем постъпил на обучение в катедралата на Албор, където се съхранявали по-голяма част от известните сведения за миналото на Валия. На младежа бил предложил епископски сан. Бил толкова талантлив историк и такъв добър оратор, че съществувал шанс да стане дори архиепископ. Но повелята на Тристранния Бог била друга. Писано било той да тръгне по широкия свят и да издирва нови познания. Според поверията Светлия пророк е посетил през живота си Пясъчния град, а някои от мълвите стигат дори до там, че той е пропътувал благополучно до Тарзия и Сидоней. Тези мълви за посещението на другите две страни не се потвърждават официално от Църковната история. Ясно е, че освен с познания по история, Светлия пророк е придобил и лечителска дарба, опознал свойствата на растенията и започнал да лекува болестите. По време на дългите пътешествия Светлия пророк пръв забелязал неумолимото настъпване на Южната пустош към плодородните земи. Осъзнал е, че борбата с пустините ще продължава дълги лета. Проучил кои растения първи загиват и кои все още могат да виреят в полупустините. Направил каталог на всички издръжливи храстовидни, дървесни и тревисти видове. След това предал познанието на талантливи и ученолюбиви валийци. Така бил създаден корпусът на Селекторите. Това било необходима, но недостатъчна мярка за ограничаване на настъплението на Пустошта. За пълното спиране имало нужда от изграждането на високи диги, както и от строеж на нови напоителни съоръжения. Постепенно бил оформен Отряд за борба с Южната пустош, зает с тази дейност. Двете групи — Отряда за борба с Пустошта и Селекторите съществуват до ден

днешен и съвместната им работа довежда до добри успехи. Когато Отрядът за борба с Пустошта строи диги, а Селекторите засаждат високи дървета на тях, се създават мощни бариери, които за десетилетия могат да ограничат нашествието на пясъците. Макар че пълното спиране на опустошението не е възможно.

Папирус, за който се твърди, че е официалният ръкопис на Книгата на Светлия пророк, се намира в музея на Тирий. Други свитъци, които са известни само на архиепископите, остават скрити в специално помещение на алборската катедрала и до тях достъп имат единствено Високопреосвещенствата.

Според Църковните предания, когато старостта попарила Светлия пророк, той се върнал за последен път в Албор и си взел сетно сбогом с Епископата. След което поел за последно към Южната пустош и оттам се губят всички сведения за него.

ЗА ЦЪРКВАТА

Църковната йерархия на Църквата на Тристранния Бог е изключително строга. Най-високопоставен е архиепископът. Той е не просто духовен лидер, но и управител на цяла Валия. Архиепископът не властва сам — Църковните правила изрично постановяват, че решенията се вземат колективно между него и Епископата на базата на Съвещания. Мястото на провеждането на Съвещанията е Алборската катедрала. Там се намира и управленският офис на архиепископа.

Във Валия има общо двадесет епископа, които са пръснати из църквите на различните населени места. Епископите най-често водят службите в неделя. Седмичните служби се водят от свещениците. Духовници с нисък сан като дяконите обикновено им помагат в организацията, почистването на църковната сграда, посрещането на хората, които идват на служба.

Единствено епископите имат право да се включват в Съвещанията и да участват в управлението на Валия. Изключения се допускат при болест или дълго отсъствие по уважителна причина. Тогава свещеник, но не и дякон, може да добие право да замести епископа на Съвещанието. За това се изисква писмен документ, подписан от въпросния епископ в областта или от два други епископа извън областта.

Печатното издание на „Сред пясъците на Саркания“ можете да закупите от издателство „Издавам.ком“.

Издание:

Светослав Александров. Сред пясъците на Саркания

Редактор: Мария Пилева

Издавам.ком, 2014, <http://svetoslav-aleksandrov.izdavam.com/bg/>

Блог за романа: <http://sandsofsarkania.wordpress.com/>

ISBN 978-619-162-488-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.